

บทนำ

พยับแดดที่เต็นท์เราระยับระยับอยู่ตรงหน้าทำให้หญิงสาวรู้สึกวิงเวียน ซาฮาราช่างเต็มไปด้วยทรายสุดลูกหูลูกตาจนหล่อนคิดเอาเองว่าความกว้างใหญ่ไพศาลนี้อาจจะไม่มีจุดสิ้นสุด หล่อนเดินโซเซไปมาอย่างอ่อนระโหยโรยแรง บางครั้งก็หยุดแหงนหน้าขึ้นเหม่อมองดวงอาทิตย์กลมโตราวกับจะต่อว่าที่สาดแสงแรงกล้าลงมาแผดเผาเรือนร่างกึ่งเปลือยของหล่อนจนแทบจะมอดไหม้ ในที่สุดร่างของหล่อนก็ค่อยๆ หดหุบลง หญิงสาวคุกเข่าเอาสองมือยันพื้นทรายไว้แล้วหอบหายใจจนตัวโยน แต่หลังจากที่ความอดทนของร่างกายมาถึงที่สุด หล่อนก็ล้มพุบลง ใบหน้าแทบไปบนพื้นทรายอันร้อนระอุอย่างไม่ยั้งหรืออีกต่อไป

“คัต!” เสียงหนึ่งร้องตะโกนขึ้นเมื่อหญิงสาวนอนนิ่งอยู่ได้ประมาณสองสามนาที “เยี่ยมมาก ปาณิศา”

หญิงสาวลุกพรุดขึ้นมาในทันทีที่ได้ยินเสียงนั้น “โอ๊ย...ร้อนๆ ทำไมมันร้อนอย่างนี้ ใครก็ได้เอาร่มมาหน่อย นี่ผิวของฉันจะไหม้อยู่แล้ว อุตส่าห์ทาครีมกันแดดไว้ซะหนา ไม่ช่วยอะไรเลย ไอ้ทะเลทรายเฮงชวยนี่

ทำไมมันช่างร้อนอย่างนี้ก็ไม่รู้”

ปาณิศาปิดเศษทรายที่ติดอยู่ตามเนื้อตัวด้วยความขยะเขยง จากนั้นจึงวิ่งพรวดไปหาผ้าคลุมที่ผู้จัดการเครื่องหญิงครึ่งชายของหล่อนกางรออยู่ในเต็นท์

“พี่ตุ่มขอน้ำมาด้วย หิวจะแย่อยูแล้ว”

ผู้จัดการส่วนตัวกุ๊กจอบไปหยิบน้ำที่เตรียมไว้ทันที อย่างไรก็ตามปาณิศาก็คือเป็นตัวแทนเงินตัวทองของเขา การได้เปอร์เซ็นต์จากค่าตัวของหล่อนนั้นทำให้ตุ่มมีชีวิตที่สุขสบายกว่าผู้จัดการของดาราคณอื่นๆ ที่ต้องรับบทผู้จัดการของดาราหลายๆ คนในคราวเดียว

ไม่เพียงแต่ตุ่มเท่านั้นที่เกรงใจและยอมให้ปาณิศาวิ่งไล่ ทุกคนในกองถ่ายล้วนสยบให้แก่หล่อนกันแทบทั้งสิ้น ไม่เว้นแม้แต่ผู้กำกับฯ เอง

ปาณิศา วัฒนพุลพรรณ เป็นดาราสาวที่โด่งดังที่สุดในตอนนี้ ภาพยนตร์หรือละครเรื่องไหนที่ได้หล่อนเป็นนางเอกละก็ รับประกันได้เลยว่ากำไรมหาศาลรออยู่เบื้องหน้า หญิงสาวเริ่มต้นเข้าสู่วงการด้วยการเป็นนางสาวไทยเมื่อหลายปีก่อน หลังจากหมดวาระก็ไปเรียนวิชาแพทย์ที่ฮาร์วาร์ดจนจบปริญญา

หญิงสาวก้าวเข้าสู่การบันเทิงอย่างเต็มตัวหลังจากนั้น ไม่มีใครรู้ว่าทำไมหล่อนถึงละทิ้งวิชาแพทย์ที่อุตสาหะร่ำเรียนมาไปเสียเฉยๆ และด้วยใบหน้าที่สวยงาม รูปร่างอันสะอิดสะเอง ประกอบกับดิกิริทางการศึกษาก็ทำให้หล่อนเป็นดาราก็ได้รับการกล่าวขวัญมากที่สุด

ภาพยนตร์เรื่องแรกของปาณิศาทำรายได้มหาศาลให้แก่บริษัท ภาพยนตร์ยักษ์ใหญ่ มันทำลายสถิติการเปิดตัววันแรกของภาพยนตร์ทุกเรื่องที่เขาฉายในประเทศไทยทั้งหมด หลังจากนั้นภาพยนตร์ทุกเรื่องที่หล่อนแสดงก็กลายเป็นหนังทำเงิน จนหล่อนได้รับฉายาว่า นางงามเงินล้าน

“พี่ตุ่ม วันหลังไม่ต้องรับงานอย่างนี้เลยนะ เนี่ย ไม่รู้ต้องกลับไปขัดผิวสักกี่ปีถึงจะกลับมาเป็นเหมือนเดิม” หญิงสาววิ่งไล่หลังจากตุ่มน้ำจน

หน้าใจแล้ว

“แหม ก็พี่เห็นบทมันดีนี่นา ว่ากันว่าใครเล่นบทนี้ถึงๆ ละก็ รางวัลตุ๊กตาทองไม่ไปไหนเสียหรอก อีกร่างนะ...” ตุ่มยื่นปากไปใกล้หูอีกฝ่าย แล้วกระซิบเบาๆ “ค่าตัวเรื่องนี้เรื่องเดียวเท่ากับเล่นหนังทั้งปีเลยนะยะ”

“ไอ้ นั่นก็รู้ อยู่หรอก” หญิงสาวค่อยคลายอารมณ์ลงไปบ้าง “แต่ใครมันบ้าจ้วงฉันทังมากมายขนาดนั้นกันนะ”

“จะใครก็ช่างเถอะ เล่นๆ ให้มันจบๆ ไปแล้วไปใช้เงินพักร้อนสักปีก็ยิ่งได้”

“ไม่ได้หรอกพี่ รับเงินเข้ามาแล้ว ยังไงก็ต้องเล่นให้เต็มที่” ปาณิศาเอ่ย ดูท่าเรื่องความตั้งใจในการแสดงจะเป็นเรื่องเดียวที่เป็นส่วนดีของหล่อนทุกบทบาทที่รับแสดง หล่อนจะเต็มที่กับมันเสมอ

ระหว่างพักกองถ่ายนั้นเอง รถโฟล์ควิลลชบวนหนึ่งก็เล่นฝ่าความร้อนระอุของทะเลทรายมาจนเห็นเป็นฝุ่นคลุ้งมาแต่ไกล ในที่สุดรถขบวนนั้นก็มาจอดเทียบหน้าเต็นท์ของกองถ่าย ชายชาวอาหรับคนหนึ่งกระโดดลงจากรถทันทีโดยรถยังไม่ทันจอดสนิทเสียด้วยซ้ำ เขาแต่งเครื่องแบบทหารของประเทศที่กองถ่ายได้ขออนุญาตมาถ่ายทำ นายทหารวิ่งไปที่ประตูรถด้านหลังแล้วคลี่พรมสีแดงพาดผ่านผืนทรายลาดมาจนถึงหน้าเต็นท์

เมื่อทหารนายนั้นเปิดประตูรถออก บุรุษหนุ่มผู้หนึ่งก็ก้าวลงมายืนหนึ่งอยู่บนพรมแดง ทหารอีกนายจึงรีบวิ่งมาทางร่มบังแดดให้แก่เขา หลังจากนั้นชายหนุ่มก็เดินตรงมายังเต็นท์ที่พักของกองถ่ายทำภาพยนตร์

“ใครกัน” ปาณิศาหันไปถามผู้จัดการส่วนตัว เพราะชายคนนั้นอยู่ไกลเกินกว่าที่หล่อนจะมองเห็นว่าเป็นใคร

“ก็คนบ้าที่จ้างเธอมาเป็นนางเอกเรื่องนี้ไงล่ะ” ตุ่มกระซิบตอบ “ได้ยินว่าเป็นซีสซีตอะไรนี่แหละ”

“ซีตยะ ไม่ใช่ซีส ไอ้ นั้นมันเอาไว้หาชนมบัง” ปาณิศาเห็บ ดวงตายังคง

หรือมองฝ่าไผ่แดดไปยังร่างงามส่วนของนายจ้างที่กำลังเดินเข้ามาใกล้ทุกที

“ถวายพระพร ฝ่าพระบาท” ผู้กำกับฯ พรวดพราดมายืนทักทาย นายจ้างผู้ร่ำรวยด้วยภาษาอังกฤษทันที

นายทุนของผู้กำกับฯ คนนี้ข้างเป็นนรุษที่ดังมาเสียเหลือเกิน พระพักตร์ของพระองค์คมเข้มอย่างชาวอาหรับ พระนาสิกเป็นสันโด่งรับกับพระเนตรสีฟ้า พระวรกายสูงใหญ่สมส่วน จนผู้กำกับฯ คิดอยากจะลองทาบตามไปเล่นหนังให้เขาสักเรื่องเลยทีเดียว

“การถ่ายทำเป็นยังไงบ้าง” ตรัสถามตามมารยาท เพราะจุดประสงค์ที่เสด็จมาไม่ใช่เพราะต้องการจะรู้ความคืบหน้าในการถ่ายทำภาพยนตร์สักเท่าไรนัก

“อ้อ การถ่ายทำราบรื่นมากพะยะค่ะ ยิ่งได้ดารานำอย่างปาณิศาที่พระองค์ทรงระบุไว้เองแล้ว กระหม่อมคิดว่าการถ่ายทำคงเสร็จได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้นพะยะค่ะ”

“แต่ฉันไม่อยากจะให้มันเป็นอย่างนั้น” เจ้าชายหนุ่มหลุดพระโอษฐ์ออกไป

“ประทานอภัยพะยะค่ะ พระองค์ตรัสว่าอะไรนะพะยะค่ะ”

“อ้อ...เอ่อ...เปล่าๆ ฉันแค่ไม่อยากจะให้เร่งถ่ายทำนะ หนังมันจะออกมาไม่ดี” ทรงแก้ตัวไป

“พะยะค่ะ”

เจ้าชายหนุ่มโเค้งให้ผู้กำกับฯ เป็นสัญญาจนเขาต้องเมียงตัวหลบให้พระองค์ทรงดำเนินต่อไป แล้วจึงเดินตามไปอย่างนอบน้อม ในที่สุดพระองค์ก็เสด็จมาหยุดอยู่ตรงหน้าปาณิศา

“ไฮ...ปารีส” ทรงเอ่ยทักหญิงสาวอย่างเป็นกันเอง

“ราฮิม” หญิงสาวอุทานออกมา ทำให้เหล่าทหารติดตามเกิดอาการกระพืดกระพืดขึ้นมา

“ไม่เป็นไร เธอเป็นเพื่อนของฉัน” ทรงโบกพระหัตถ์ห้ามเหล่าทหาร

“พวกเจ้าออกไปก่อน”

ทหารรักษาพระองค์จึงน้อมรับคำสั่งแล้วพากันต้อนผู้คนที่อยู่ในเต็นท์ออกไปจนหมด เหลือเอาไว้เพียงเจ้าชายหนุ่มผู้สง่างามกับซูเปอร์สตาร์สาวเท่านั้น

“ไม่ได้พบกันนานเลยนะ” เจ้าชายราฮิมประทับลงบนเก้าอี้สนามข้างๆ หล่อน

“เพคะ” หญิงสาวรับคำ “นานจนพระองค์ทรงกลายเป็นเจ้าชายไปแล้ว” หล่อนเห็น

“ผมขอโทษ เรื่องนั้นไม่ได้อยู่ในความควบคุมของผม”

“ช่างเถอะค่ะ เอ่อ...เพคะ”

“ไม่ต้องมีพิธีรีตองกับผมหรอก” เจ้าชายหนุ่มแย้มพระสรวล “ผมยังคงเป็นราฮิมคนเดิมสำหรับคุณ”

“แต่คนรอบข้างและทหารของพระองค์คงไม่คิดอย่างนั้น” หญิงสาวกระแง้ากระแงอด ก็แน่นอนละ ตอนนั้นทรงเป็นถึงเจ้าชายมกุฎราชกุมาร ผู้สืบทอดราชบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรอัลซายาห์นี่นา ไม่ใช่ราฮิมคนเดิมที่หล่อนเคยรู้จักเสียแล้ว

ก่อนที่ปาณิศาจะกลับมาประเทศไทยเมื่อห้าปีก่อน หล่อนพบกับราฮิมที่ฮาร์วาร์ด ทั้งคู่เป็นนักศึกษาแพทย์เหมือนกัน ตอนนั้นเขายังเป็นเพียงชายหนุ่มผู้ร่ำรวยจากทวีปแอฟริกาเท่านั้น ทั้งสองเริ่มคงกันไปไหนมาไหนเมื่อปีสุดท้ายของการศึกษา แต่แล้วในวันหนึ่งราฮิมก็หายไปจากชีวิตของหล่อน โดยไม่มีแม้กระทั่งคำบอกลา

“คุณยังโกรธผมอยู่หรือ”

“หม่อมฉันมิบังอาจ”

“ผมขอโทษที่จากมาโดยไม่เอ่ยลา แต่ทุกอย่างมันเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน” ทรงออดอ้อน “เหตุผลที่คุณมาที่นี่ก็เพราะว่าผมต้องการจะให้คุณอภัยให้ผม”

ปาณิศาเหมือนหน้าหน้านี้ หล่อนมองเหมินออกไปยังขอบฟ้าภายนอกเต็นท์ตรงเนินทรายที่ผืนฟ้าตัดกับผืนทราย หญิงสาวมองเห็นเงาร่างของคนที่หนึ่งบนหลังอูฐ ภาพนั้นทำให้หล่อนรู้สึกสะท้านขึ้นมาอย่างไม่รู้สาเหตุ รวากับว่าคนที่ขอบฟ้านั้นกำลังจ้องมองความเคลื่อนไหวของหล่อนอยู่ห่างๆ

แล้วความรู้สึกของหล่อนก็เปลี่ยนไปเมื่ออ้อมแขนอันอ่อนโยนของเจ้าชายราฮิมมาโอบกอดหล่อนเอาไว้ ถึงแม้จะเคยถูกเหล่าพระเอกที่แสดงด้วยกันกอดมาก่อน แต่ปาณิศาก็ไม่เคยรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นจากโอรักเหมือนกับที่เจ้าชายราฮิมได้ทรงมอบมันให้แก่หล่อนยามนี้

มันเป็นครั้งแรกที่หล่อนได้สัมผัสกับอ้อมกอดอันอบอุ่นนี้ แม้ว่าทั้งสองจะดวงกันออกหน้าออกตาในตลอดปีสุดท้ายของการศึกษาก็ตาม แต่เขาก็ไม่เคยล่วงเกินหล่อนถึงขั้นนี้เลยสักครั้ง ด้วยข้อบังคับทางศาสนาของเขาและขนบธรรมเนียมไทยๆ ของหล่อน ทั้งคู่จึงทำได้มากที่สุดเพียงแค่จับมือกัน

“ผมคงมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้ถ้าปราศจากคุณ” ทรงกระซิบแผ่ว

“แต่พระองค์ก็มีพระชนม์ชีพมาหลายปี” หล่อนประซัด

“คุณให้ภัยแก่ผมได้ไหม” ทรงออดอ้อน

หญิงสาวแย้มยิ้ม รู้สึกขนลุกซู่เมื่อพระบิสดาสะของพระองค์ร่ายรดที่ต้นคอ “หม่อมฉันให้ภัยพระองค์ตั้งแต่ทรงก้าวเข้ามายืนต่อหน้าหม่อมฉันแล้วพะคะ”

“ผมดีใจที่สุดเลย” เจ้าชายหนุ่มอดพระทัยไม่ได้ที่จะประทับพระโอษฐ์ลงบนแก้มนวลของหล่อนเป็นครั้งแรก

ปาณิศาได้แต่ยิ้มเอียงอาย แก้มแดงเรื่อด้วยบ่มเลือดสาว หล่อนเหมินหน้าไปทางขอบฟ้าอีกครั้งอย่างไม่ตั้งใจ ตอนนั้นเงาร่างที่นำหวาดหวั่นบนสันทรายได้หายไปแล้ว หล่อนอาจจะคิดมากไปเองว่าเขาจ้องมองมาทางนี้ เขาอาจจะเป็นเพียงชาวทะเลทรายที่บังเอิญขี่อูฐผ่านมาแล้วหยุดดูกองถ่าย เพราะไม่เคยเห็นมาก่อนก็เป็นได้

๑

แสงตะวันที่ส่องแผดจ้ามาตลอดทั้งวันเริ่มอ่อนกำลังลงไปแล้ว แต่นาวาแห่งทะเลทรายตัวหนึ่งก็ไม่มีที่ท่าว่าจะอ่อนแรงลงตาม มันกลับเดินเหยาะๆ ไปตามสันทรายเหมือนกำลังชื่นชมทัศนียภาพของทะเลทรายยามเย็น ชายหนุ่มบนหลังของมันดิ่งบังเหียนเบาๆ แล้วตบที่ต้นคอ เจ้าอูฐทรุดกายลงนั่งอย่างว่าง่ายเพื่อให้เขาลง พรหมผืนใหญ่ถูกดึงออกมาจากกระเป๋าสัมภาระเพื่อปูลาดลงกับพื้นทราย เขาชำระล้างมือด้วยน้ำสะอาดในกระติกที่เตรียมมา จากนั้นก็ทำการละหมาดตามวิถีชีวิตของชาวมุสลิม

จนเมื่อดวงตะวันลับขอบฟ้าไปแล้วชายหนุ่มจึงม้วนพรหมเก็บเข้าสู่ที่เดิม เขาเดินจงเจ้าอูฐที่รู้ใจไปเรื่อยๆ อากาศยามเย็นไม่ได้ร้อนแรงเหมือนยามกลางวัน สายลมเย็นเริ่มพัดหอบเอาเมฆทรายเคลื่อนตัวไปมาเป็นรูปลักษณะต่างๆ ตามจินตนาการของเขา ชายหนุ่มค่อยๆ กระทบผ้าคลุมสีดำของตัวเองให้แน่นขึ้นเพื่อต้อนรับลมหนาวที่กำลังจะมาเยือน

“ฟาห์มี...ฟาห์มี” เสียงร้องเรียกชื่อของเขาดังมาแต่ไกล

“กาเมียร์” เขาเรียกและมองเจ้าของเสียงนั้นด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม เด็ก

ชายวัยเจ็ดขวบคนหนึ่งกระโจนเข้าหาเขาทันทีที่ถึงตัว ร่างของหิ้งคู่มองไป
ก็ถึงกับพื้นทราย เสียงหัวเราะอันสดใสดังก้องไปทั่วท้องทะเลทราย ชาย
หนุ่มรู้สึกมีความสุขทุกครั้งที่ได้ยินเด็กน้อยหัวเราะออกมา

ผ้าคลุมศีรษะของเขาหลุดออกเผยให้เห็นผมยาวและยุ้งเหยิง ใบหน้า
ที่เต็มไปด้วยหนวดเครารุงรัง ผิวหน้ากร้านและคล้ำ มองดูเผินๆ เหมือน
ชาวเบดูอิน^๑ ทั่วไป แต่สิ่งที่แตกต่างออกไปก็คือแวตาทที่มุ่มมันในอุดมการณ์
อันแรงกล้าของเขานั่นเอง

“เจ้าไปไหนมา ปล่อยให้ข้ารอตั้งนาน” เด็กชายเอ่ยถาม

“ไปตรวจดูกองถ่ายหนังทางตะวันตกโน่นแหละ”

“กองถ่ายเหรอ เป็นยังไงบ้าง มีดารายะอะไหม” กาเมียร์อยากรู้
อยากเห็นขึ้นมา

“ก็เยอะนะ แต่เป็นดาราต่างประเทศทั้งนั้น ดาราของอัลซาฮาร์คงไม่
กล้ามาถ่ายหนังในเขตแดนของเราหรอก”

“แล้วทำไมพวกนั้นถึงกล้ารุกกล้าดินแดนของเราละ” เด็กชายถามด้วยความ
สงสัย

“คงคิดว่าได้รับความคุ้มครองจากรัฐบาลนะสิ ข้าก็ไม่รู้ว่าทำไม
ทหารถึงได้มากมายนักกับไอ้แค่กองถ่ายทำภาพยนตร์” ความจริงพาร์มี
รู้ว่านั่นเป็นพระประสงค์ของเจ้าชายหนุ่ม หรือองค์รัชทายาทของอัลซาฮาร์
ที่ต้องการคุ้มครองคนรักของพระองค์

“แล้วพรุ่งนี้จะไปอีกไหม”

“คิดว่าจะไปนะ” เขานึกไปถึงหญิงงามตัวเอกของเรื่องขึ้นมา

“ให้ข้าไปด้วยนะ ข้าอยากเห็นดารา” เด็กชายคะยั้นคะยอ

“อืม...” พาร์มีทำท่าครุ่นคิด “ถ้าเจ้าเอาชนะข้าได้นะ”

ชายหนุ่มลุกขึ้นปัดเม็ดทรายที่เกาะอยู่เต็มเสื้อคลุม ร่างของเขาสูง

^๑ชนเผ่าในทะเลทราย

ใหญ่และบิกินีจนกาเมียร์ต้องแหงนหน้ามองจนคอตั้ง ท่าทางอันซึ่งซัง
แข็งแรงของเขาดูราวกับทหารที่ผ่านการฝึกมาอย่างไซกโซนเลยทีเดียว

“ใครถึงมาหิวมาก่อนเป็นผู้ชนะ” ฟาห์มีร้องบอกแล้วหันหลังออกวิ่งไป
ทันที

“ฟาห์มีซีโอง” กาเมียร์ตะโกนไล่หลังไปแล้วรีบออกวิ่งตาม

เจ้าอูฐครางออกมาแล้วส่ายหัวก่อนที่จะเดินเหินๆ ตามทั้งสอง
พี่น้องไปยังหมู่บ้านมหาหัว ดินแดนที่ทหารและโจรทะเลทรายต่างกลัวเกรง
ไม่กล้าเข้าใกล้

แสงแดดยามเช้าสาดส่องผ่านม่านหน้าต่างเข้ามาต้องใบหน้าของ
ปาณิศา หล่อนหยิดตาแล้วดึงหมอนมาปิดศีรษะด้วยความรำคาญ แต่แล้ว
เสียงเตือนจากโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นสร้างความรำคาญให้แก่หล่อนแทนที่
แสงแห่งรุ่งอรุณที่เพิ่งถูกกำจัดไป

หญิงสาวลุกขึ้นนั่งแล้วคว้าโทรศัพท์เขวี้ยงไปกระแทกผนังห้องจน
แตกกระจาย นิ่งมองเศษซากของเทคโนโลยีการสื่อสารด้วยความสะใจที่มัน
มารบกวนเวลานอนของหล่อน

แต่แล้วเสียงสวดมนต์ก็ลอยแว่วมาจากด้านนอก สร้างความรำคาญ
ให้แก่หล่อนต่อจากเทคโนโลยีล้ำสมัย ปาณิศาสวมตาโพลงอย่างไม่รู้จะ
ทำอะไรได้อีกแล้ว ดูเหมือนว่าเข้านี้จะไม่เป็นใจให้หล่อนหลับอย่างเต็มอิม
เสียงจริงๆ

ปาณิศานอนฟังบทสวดภาษาอาระบิกอย่างเกียจคร้าน แล้วหล่อนก็
รู้สึกได้ว่าลำเนียงอันไพเราะของบทสวดเริ่มทำให้หล่อนหมดความรำคาญ
ไปอย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งๆ ที่หล่อนก็ไม่เข้าใจความหมายของภาษาเลยสักนิด
เดียว หญิงสาวลุกไปเปิดประตูระเบียงออกไปรับลมแห่งอรุโณทัยด้วยจิตใจ
ที่สงบลง เรือนร่างในชุดนอนบางเบาของหล่อนปรากฏอดโคมต่อเมืองใหญ่
ที่เย็นเยียบหลังจากผ่านค่ำคืนอันยาวนานมาไม่นานนัก

เสียงสวดมนต์ภาษาอาระบิกถูกส่งผ่านลำโพงที่ติดไว้รอบเมือง มันเป็นการแสดงถึงความภักดีต่อพระเจ้าของชาวมุสลิม แต่เสียงแห่งความเคร่งศาสนาที่นั่นช่างต่างจากสภาพบ้านเมืองของอาห์ดาราห์ที่ปาณิศาเห็นในขณะนี้อย่างสิ้นเชิง

อาห์ดาราห์ เมืองหลวงของราชอาณาจักรอัลซายาห์ที่ปาณิศาเห็นจากระเบียงยามนี้เต็มไปด้วยกลิ่นอายของอารยธรรมตะวันตก ร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดและจังก์ฟู้ดเปิดกันให้เกลื่อนไปหมด อีกทั้งยังมีบาร์และไนต์คลับที่เพ็งดับไฟส่องป้ายชื่อไปเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้

อาห์ดาราห์เปลี่ยนแปลงไปมากกว่าตอนที่หล่อนมาคราวก่อน ตอนนั้นที่นี่เต็มไปด้วยมัสยิดและผู้คนที่เคร่งศาสนา ผู้หญิงทุกคนสวมฮิญาบปกปิดหน้าจนแทบจะเหลือแต่เพียงลูกตา แต่หลังจากที่พระราชบิดาของเจ้าชายราฮิมทำการปฏิวัติแล้วขึ้นเป็นพระราชบิดาที่พระองค์ใหม่ ทุกอย่างก็ดูจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง พระองค์ทรงเปิดรับอารยธรรมตะวันตกมากขึ้นจนทำให้เกิดการต่อต้านจากผู้เคร่งศาสนาไม่น้อย

แต่ปาณิศาก็ได้ยืนยันว่าการปฏิบัติของพระราชบิดาโมฮาเหม็ด บิน अबดุล ฟาฮัด นั้นได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐอเมริกา ฉะนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีร้านค้าและกิจการของชาวอเมริกันเข้ามาเปิดบริการในดินแดนอาหรับแห่งนี้มากมายจนเรียกได้ว่าเกลื่อนไปหมด

แล้วในที่สุดเสียงสวดมนต์ยามเช้าก็สิ้นสุดลง ชาวอัลซายาห์เริ่มทยอยกันออกมาจากมัสยิดกลางเมืองที่อยู่ห่างจากโรงแรมเพียงแค่อันนคั่น ปาณิศามองไปยังเหล่าผู้เคร่งศาสนาเหล่านั้นอย่างนับถือ ทุกคนต่างกลับไปสู่ชีวิตประจำวันของตนหลังจากการชำระจิตใจเป็นครั้งแรกของวัน

ไม่มีใครสนใจมองขึ้นมาแม้กระทั่งระเบียงชั้นสามที่ปาณิศายืนอยู่ในชุดนอนวาบหวี ยกเว้นชายมอซอผู้หนึ่งซึ่งกำลังยืนจ้องมองหล่อนอยู่ที่หน้าร้านกาแฟสไตล์อเมริกันตรงข้ามกับโรงแรม หนวดเคราที่ยาวรุงรังของเขาทำให้หล่อนนึกไปถึงผู้นำกลุ่มก่อการร้ายที่เขย่าขวัญอเมริกาเมื่อหลายปีก่อน

ความรู้สึกสะท้านเกิดขึ้นอีกครั้งเหมือนกับเมื่อตอนเห็นเงาร่างบนหลังอุลูลกลางทะเลทรายซาฮารา

ปาณิศาฐ์นี้วกกลางให้แก่อายตาทักขพะคู้่นั้นแล้วสะบัดเรือนผมยวสยายเดินกลับเข้าไปในห้อง หล่อนโยนตัวลงบนเตียง หัวใจเต้นแรงอย่างไม่รู้สาเหตุ

“กระจอก นึกหรือว่าฉันจะสนใจคนมอชอย่างแก” หญิงสาวสะบัดศีรษะไล่ภาพชายที่เต็มไปด้วยหนวดเครารุงรังออกไปจากจิตใจ ก่อนที่จะลุกขึ้นปลดเปลื้องชุดนอนบางเบาออก แล้วเดินเข้าสู่ห้องอาบน้ำเพื่อชำระร่างกายให้สดชื่นสำหรับนัดสำคัญในเช้านี้

พาร์ห์มีมองหญิงสาวบนระเบียงชั้นสามของโรงแรมหรูดำเขาด้วยสัญลัษณ์มือด้วยอารมณ์ที่ขุ่นมัว นี่หล่อนนึกว่าหล่อนเป็นใครกัน ถึงได้มายืนอวดเนื้อหนังมังสาแห่งความสาวในที่สาธารณะเช่นนั้น แถมยังทำกิจวัตรที่ไม่เหมาะสมใส่เขาอีกต่างหาก

“หรือถือว่าเป็นคนรักของไอ้ราฮิม” เขาบ่นพึมพำให้พอได้ยินแค่ตัวเอง การจิกตำมกุฎราชกุมารท่ามกลางผู้คนคงไม่เป็นการดีสักเท่าไร

ชายหนุ่มสะบัดหน้าหันเดินไปตามทางเท้าหลังจากที่หญิงสาวหายลับเข้าไปในห้องแล้ว

‘จะต้องมีใครสอนมารยาทหล่อนซะมั่ง’

มือเช้าของปาณิศาในวันนี้เกิดขึ้นในสถานที่ที่ทรูหราโอ้อ่าที่สุดในชีวิตของหล่อน เป็นครั้งแรกที่หญิงสาวได้เหยียบย่างเข้ามาในพระราชวัง ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงพระราชวังของมกุฎราชกุมารแห่งอัลซาฮาห์ ไม่ใช่พระราชวังขององค์พระราชบิดาก็ตามที แต่มันก็ทำให้หล่อนรู้สึกว่าการช่งเป็นพระราชวังที่โอ้อ่าและทรูหราไม่น้อยเลยทีเดีย

“เรื่องที่คุณแสดงนี่มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรหรือครับ” เจ้าชายหนุ่มตรัสถามเมื่อเสวยพระกระยาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“เป็นเรื่องรักสามเส้าเพคะ” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นตอบ

“เอาอีกแล้ว บอกแล้วไงล่ะว่าไม่ต้องมีพิธีต้องอะไรกับผมหรอก”

“เห็นจะไม่ได้เพคะ พระองค์ไม่ใช่ราฮิมที่หม่อมฉันรู้จักเหมือนเมื่อก่อนแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจคุณก็แล้วกัน” ทรงถอนพระทัยยอมแพ้ “แล้วเรื่องมันเป็นยังไงล่ะ”

“รักสามเส้าระหว่างหนึ่งหญิงกับสองชายเพคะ ชายคนหนึ่งร่ำรวยและเทียบพร้อมไปเสียทุกอย่าง ส่วนอีกคนเป็นแค่คนหาเช้ากินค่ำ แต่ทั้งคู่ก็มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน”

“อะไรล่ะ”

“ความรักที่มีต่อหญิงสาวยังงั้นเพคะ เรียกได้ว่าไม่มีใครรักนางเอกของเรื่องน้อยไปกว่าใครเลยแม้แต่คนเดียว ฉะนั้นใครจะเป็นผู้ครอบครองหัวใจของนางเอกก็ต้องอยู่ที่ตัวของนางเอง”

“ดูท่าคนรวยกว่าจะได้เปรียบ” ทรงคาดเดาตามหลักการ

“ไม่แน่เสมอไปหรอกเพคะ สำหรับชายที่ร่ำรวยนั้นนางเอกรู้สึกดีต่อกับเขาก็เพราะว่าเขาแสนดี แต่สำหรับชายที่จนกว่านั้นเป็นคนที่ยุติธรรม ฝืนถึงและต้องการอยู่เคียงข้างตลอดเวลา”

“ถ้าอย่างนั้นเขาก็เป็นฝ่ายชนะ” พระองค์แยมพระสรวลให้ “แล้วคุณล่ะ ถ้าคุณเป็นนางเอกเรื่องนี้คุณจะเลือกใคร ระหว่างคนรวยกว่ากับคนจนกว่าที่มีความรักให้แก่คุณทั้งคู่”

ปาณิศาแยมยิ้มอย่างมั่นใจ “หม่อมฉันเลือกคนที่รวยกว่าเพคะ”

“เหตุผลล่ะ” ตรัสถามอย่างสนพระทัย

“ในเมื่อทั้งสองมีทุกอย่างเหมือนกันยกเว้นฐานะ หม่อมฉันคิดว่าเลือกความมั่นคงในชีวิตเอาไว้ก่อนก็ไม่เห็นจะเสียหายอะไร ชีวิตรักเหมือนในนิยายนะใช้ไม่ได้สำหรับชีวิตจริงในปัจจุบันนี้หรอกเพคะ”

“คุณพูดตรงดี” เมื่อได้ฟังก็พอพระทัยกับคำตอบของหล่อน “ถ้า

อย่างนั้นผมก็มีหวัง”

“หม่อมฉันไม่อาจเอื้อมหรือกเพคะ ก็อย่างที่ไ้กราบทูลไปแล้วว่า พระองค์ไม่ใช่วาฮิมคนทีหม่อมฉันรู้จักเสียแล้ว” หญิงสาวกระเจ้ากระงอด

“ดูท่าคุณะยังไม่หายโกรธผมจริงๆ”

“ใครใช้ให้พระองค์จากมาโดยไม่เอ่ยล้าักคำเล่าเพคะ” ปาณิศาค้อนเข้าให้ ทำทางช่างนำรักนำเอ็นดูมากกว่าจะโกรธจริงๆ

“นั่นไง คุณยังไม่หายโกรธจริงๆ และถ้ามันเป็นเหตุผลทีคุณโกรธผมแล้วละก็...” เจ้าชายราฮิมล้วงพระหัตถ์ลงไปใ้ในกระเป่าเสื้อและดึงออกมาพร้อมกับตลับเครื่องประดับทีห่อหุ้มด้วยกำมะหยี่สีแดงสด “นี่คือวิธีทีผมจะชังอนง้อคุณ”

เจ้าชายทรงเปิดตลับนั้นออกเผยให้เห็นแหวนเพชรระยิบระยับสะท้อนอยู่ภายใน ปาณิศาถึงกับตาลุกวาวเมื่อเห็นเพชรทีประดับอยู่ที่หัวแหวน แต่ห่ล่อนก็เก็บอาการเอาไว้ได้ทันก่อนเจ้าชายราฮิมจะทอดพระเนตรเห็น หญิงสาวรู้ลึกว่าขนาดมันใหญ่เกือบเท่านิ้วโป้งของห่ล่อน คงจะหนักลั้กสีหรือห้ากะรัตเลยทีเดียว

“แต่งงานกับผมนะ” ตรัสด้วยพระสุรเสียงจริงจัง “คราวนี้ผมจะไม่จากคุณไปไหนอีกแล้ว”

ปาณิศาหน้าแดงกำขึ้นมำทันทีหลังจากตกตะลึงกับคำขอแต่งงานของเจ้าชายมกุฎราชกุมารอยู่พักใหญ่ “ทรงล้อหม่อมฉันเล่นหรือเ้งเพคะ เราสองคนต่างกันมากเหลือเกิน”

“ผมไม่ได้ล้อเล่น ผมจริงจังนะ” พระองค์ตรัสเสียงเข้ม “เรื่องฐานะก็ไม่ใช่ปัญหาสำหรับผม ถ้าผมพอใจก็ไม่มืใครจะตัดทานผมได้ ว่าแต่คุณเถอะ จะว้ายังไง”

ไม่มีคำตอบกลับมาจากห่ล่อน ปาณิศาเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะรับคำของเขาได้หรือไม่ ลำพังราฮิมคนเดิมก็มีปัญหาเรื่องเชื้อชาติและศาสนา มากพออยู่แล้ว แต่ตอนนี้เขาเป็นถึงองค์ชายรัชทายาททีวันหนึ่งข้างหน้า

จะได้ขึ้นครองราชย์เป็นพระราชบิดาแห่งราชอาณาจักรอัลซายาห์ แล้วถ้าถึงวันนั้นขึ้นมาจริงๆ ละ หล่อนเองจะสามารถเป็นราชินีได้หรือไม่ นั่นเป็นคำถามที่ทำให้หล่อนอึดอัดใจอยู่ไม่น้อย

“ถ้าคุณไม่ปฏิเสธ” ทรงเอื้อมพระหัตถ์ตั้งมือของปาณิตามา “ผมถือว่าคุณรับคำขอแต่งงานของผม”

เจ้าชายราฮิมทรงสวมพระอำมรงค์เข้าไปในนิ้วนางข้างซ้ายของปาณิตา โดยไม่เปิดโอกาสให้หล่อนตอบรับหรือปฏิเสธเลยสักนิด แต่หญิงสาวก็ไม่ได้แสดงท่าทีขัดขืนออกไป หล่อนได้แต่ยิ้มเอียงอายและยอมรับพระอำมรงค์เข้าสู่นิ้วอันเรียบง่ายอย่างง่ายดาย

“ผมจะจัดการเรื่องงานแต่งงานให้เร็วที่สุด ผมพนันที่จะอยู่ห่างคุณอีกต่อไปไม่ได้แล้ว” ทรงกุมมือเล็กๆ ของปาณิตาเอาไว้

หญิงสาวยังคงไม่กล่าวอะไรออกมา หล่อนได้แต่นั่งนิ่ง จิตใจปั่นป่วนด้วยคำถามหลายคำถามที่ประดังประเดเข้ามา การเป็นพระชายาจะต้องทำอะไรบ้าง เมื่อถึงวันหนึ่งที่จะต้องขึ้นเป็นพระราชินีละ หล่อนจะทำอะไร แล้วงานแสดงของเธอละ อีกทั้งพ่อแม่ที่อยู่เมืองไทยจะคิดอย่างไร แต่คำถามเหล่านั้นก็ไม่อาจสร้างความหนักใจได้มากเท่ากับคำถามที่ว่า เธอรักพระองค์พอที่จะใช้ชีวิตที่แตกต่างร่วมกันไปตลอดชีวิตหรือเปล่า

นายตำรวจจราจรนำรถมอเตอร์ไซค์ของเขาจอดหน้ารถยนต์คันหนึ่งหน้าร้านกาแฟตรงข้ามกับโรงแรมอัลลียาห์ เขาเดินสำรวจไปรอบๆ รถคันนั้น ด้วยเหตุผลที่ว่ามันกำลังจอดอยู่ในที่ที่ห้ามจอด เขาแลบลิ้นเลียปากก่อนจะดึงใบสั่งขึ้นมาแล้วเขียนอะไรยุกยิกลงไป

ตำรวจนายนั้นดึงที่ปัดน้ำฝนขึ้นมาเล็กน้อยเพื่อสอดใบสั่งลงไป และทันทีที่ใบปัดน้ำฝนกระทบเข้ากับกระจกรถยนต์ แรงกระแทกของมันก็กระตุ้นให้เซนเซอร์ของระเบิดทำงาน เท่านั้นเองเปลวไฟสว่างวาก็ลุกโชนออกมาจากตัวรถ แรงอัดอันมหาศาลกระแทกกระจกกระจกแตกกระจาย

ลูกไฟพวยพุ่งไปทั่วทุกสารทิศ

นายตำรวจกระเด็นไปสองช่วงตึก ใบหน้าและร่างกายส่วนบนแหลก
และ กระจกหน้าต่างแตกกระจาย ผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมาต่างบาดเจ็บ
กันไปตามๆ กัน เสียงระเบิดและเสียงกรีดร้องโหยหวนดังอื้ออึงไปทั่วทั้ง
บริเวณ ไม่นานรถตำรวจ รถดับเพลิง และรถพยาบาล ต่างทยอยกันมา
เพื่อระงับและบรรเทาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ที่ชอกตึกห่างจากที่เกิดเหตุไปไม่กี่ไกลนัก พาร์ทมีกำลังยืนชื่นชมผลงาน
ของเขาด้วยแวตาทะลุรอยเลือด ยิ้มให้แก่ผลงานของตัวเอง ก่อนที่จะสะบัด
ชายผ้าคลุมขึ้นแล้วหันหลังให้เปลวเพลิงและความโกลาหลแล้วเดินจากไป

ปาณิศาตาลีตาเหลือกเข้ามาหาผู้จัดการส่วนตัวหลังจากเห็นความ
สับสนอลหม่านที่หน้าโรงแรมที่ตนเองพัก

“พี่ตุ่ม นี่มันเกิดบ้าอะไรขึ้นมา ทำไมรถตำรวจเต็มไปหมด นี่กว่าจะ
ฝ่าฝูงชนเข้ามาในโรงแรมได้แทบตายเลย”

“ระเบิดนะลียะ” ตุ่มเริ่มต้นเล่า “ตอนพี่ได้ยินนะนึกว่าไม่รอดเสียแล้ว
มันดังเหมือนกับจะระเบิดเมืองได้ทั้งเมืองเลยนะ” เขาเพิ่มความน่าตื่นเต้น
เข้าไปอีก

หญิงสาวยิ้มให้แก่คำบอกเล่านั้น คำพูดของผู้จัดการของหล่อน
บางครั้งอาจจะต้องเอาสิบลหารถึงจะได้ความจริงออกมาเพียงหนึ่งส่วน “ระเบิด
ที่ไหนเธอ”

“หน้าร้านอาหารแพตรงข้ามกับห้องของเธอนะลียะ” ตุ่มบอกพร้อมกรีด
นิ้วชี้ไปที่ระเบียง

“หน้าร้านอาหารแพ” ปาณิศานึกในใจ มันเป็นจุดเดียวกับที่หล่อนเห็น
ชายมอซอคนนั้นยืนจ้องมองมาที่หล่อนเมื่อเช้านี้ ‘แต่คงไม่เกี่ยวอะไรกับ
เธอหรอกนะ’

“เห็นว่ามีตำรวจตายไปหนึ่งคน กับคนบาดเจ็บอีกหลายสิบเลยแหละ”

“น่ากลัวจัง” ดาราสาวอุทานออกไปด้วยความหวาดหวั่น

“มันก็อย่างนี้แหละ เมืองนี้ระการก่การร้ายเป็นเรื่องปกติ บ้านเมือง
เพิ่งผลัดแผ่นดิน ความวุ่นวายก็คงต้องมีบ้าง อู๋บัส...” ผู้จัดการกิ่งสาวรีบ
เอามืออุดปากหลังจากนึกขึ้นได้ว่าหลุดอะไรออกไป

“พี่ตุ่ม” หญิงสาววินออกมา “นี่หมายความว่าพี่ตุ่มรู้ว่าประเทศนี้
เต็มไปด้วยอันตราย แล้วพี่ตุ่มยังรับงานเสี่ยงๆ แบบนี้อีกหรือไง”

“เอ่อ...ก็เหมม พี่เพิ่งรู้ตอนมาถึงที่นี่เอง” ตุ่มโกหก แล้วความสามารถ
ในการเอาตัวรอดของเขาก็ก่ผลให้สายตาไปสะดุดกับความแวววาวของ
เพชรเม็ดโตบนหัวของปาณิสดา “ตาย...นี่มันอะไรกันนะ นี่ย่าบอกนะว่าไป
เด็ดกับเจ้าชายแล้วได้รางวัลมาเป็นแหวนเพชรเม็ดโต”

ปาณิสดากระมิดกระเมี้ยนเอ่ยนอ่ยกล่อมกล่อมไปว่า “นิดๆ หน่อยๆ เอง”

“จะบ้าหรือ เพชรเม็ดเท่าหัวแม่มือเธอเรียกว่านิดหน่อยหรือ นี่มัน
ขนาดเขื่องหัวหมาแตกเลยนะจะบอกให้ ไปทำอะไรกันมาบอกมาเดี๋ยวนี
นะ”

“พี่ตุ่ม” ปาณิสดาทวาด “พี่ตุ่มคิดว่าฉันไปทำอะไรกับเขามาหรือ บอก
มาดีๆ นะ ไม่งั้นแม่แพนกระบาลแยก”

“เอ่อ...ขอโทษๆ จ๊ะ เหมม ก็มันหลุดปากไปหน่อยเดียวเอง” ตุ่มเสียง
อ่อนลงเมื่อรู้ว่าพูดจาถูกหล่อนออกไป ถึงแม่ปาณิสดาจะเป็นชาวินและ
มีข่าวกับพระเอกไม่ซ้ำหน้า แต่โดยเนื้อแท้แล้วหล่อนไม่เคยมีความสัมพันธ์
กับผู้ชายเกินกว่าคำว่าเพื่อนหรือคู่ควงเลยแม้แต่นิดเดียว

“ว่าแต่แล้วมันยังไ่กันล่ะ ถึงได้ไอ้แหวนวงนี้มานะ”

“ทรงขอหมั้นนั่น” หญิงสาวตอบปลางจ้องมองดูนิ้วนางของตนเอง
ด้วยความปริดีเปรม

“หมั้น” ผู้จัดการทวนคำด้วยความตกใจ “นี่เธอหมั้นกับเจ้าชายมกุฎ-
ราชกุมารหรือ”

ปาณิสดาพยักหน้ายิ้มๆ หล่อนเหยียดแขนจนสุดเพื่อดูความแวววาว

ของเพชรเม็ดโต

“ตาย ตายๆๆ นี่เธอตอบตกลงพระองค์ไปแล้วละสิ โอ๊ย...ฉันละกลุ่ม” ตุ่มกุ่มขมับด้วยความปวดเคียรเวียนเกล้า ตัวเงินตัวทองของเขามีอันจะต้องกลายเป็นเจ้าหญิงในไม่ช้านี้แล้ว แล้วอย่างนี้เขาจะไปกินเปอร์เซนต์ดาราคอนไหนให้ได้มากเท่ากับปาณิศาละทีนี้

“ทำไม พี่ตุ่มจะกลุ่มทำไม หรือว่ากลัวจะขาดรายได้”

“โถๆๆ เปล่าเสียหน่อย พี่ก็แค่เป็นห่วง” ตุ่มรีบแก้ตัว “ลองคิดดูสิ ถ้าเธออภิเษกไปกับเจ้าชาย แล้วสักวันหนึ่งทรงได้ขึ้นครองราชย์ขึ้นมา เธอจะรับมือกับเรื่องพวกนั้นไหวหรือ”

คำกล่าวของผู้จัดการส่วนตัวดูจะเป็นจริงและตรงใจปาณิศาลเสียเหลือเกิน ตอนนี่สิ่งเดียวที่เป็นเหตุผลในความเหมาะสมของพระองค์กับหล่อน นั่นก็คือความรักที่มีให้ต่อกัน นอกจากนั้นแล้วทั้งเจ้าชายและตัวหล่อนเอง ช่างแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

พระองค์ทรงเป็นถึงเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ส่วนตัวหล่อนเองเป็นแค่หญิงสามัญชน อีกทั้งความแตกต่างทางด้านศาสนา เชื้อชาติ วิถีชีวิต และขนบธรรมเนียมประเพณียังเป็นอุปสรรคใหญ่ที่คงจะทำให้ความรักระหว่างพระองค์กับหล่อนมีปัญหอย่างแน่นอนที่สุด

๒

ข่าวการหมั้นของเจ้าชายราฮิมกับดาราสาวชาวไทยถูกหนังสือพิมพ์ทุกฉบับลงพาดหัวกันอย่างครึกโครม หลายฝ่ายไม่พึงพอใจกับการตัดสินใจพระทัยในครั้งนี้ ด้วยเหตุว่าพระคู่หมั้นของพระองค์เป็นเพียงหญิงสามัญชนคนนอกศาสนา และที่สำคัญ หล่อนมีข่าวกับผู้ชายแทบจะไม่ซ้ำหน้า แต่ก็ไม่มีใครออกมาตัดทานอย่างจริงจังแม้แต่สักคนเดียว เพราะพระราชบิดาของพระองค์ทรงกุมอำนาจเบ็ดเสร็จเอาไว้แต่เพียงผู้เดียวนั่นเอง

และนั่นก็เป็นสาเหตุที่ทำให้กองถ่ายทำภาพยนตร์ต้องหยุดพักถ่ายทำไปโดยไม่มีกำหนด ด้วยเหตุว่าประชาชนทั้งที่ชอบและไม่ชอบพระคู่หมั้นต่างให้ความสนใจกองถ่ายจากประเทศไทยเป็นพิเศษจนเกิดความวุ่นวาย

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกนะ เรื่องค่าเสียหายผมจะเป็นคนจัดการให้ทั้งหมด” เจ้าชายราฮิมมีพระดำรัสกับผู้กำกับฯ และคณะทำงาน

“เป็นพระมหากรุณาอย่างสิ้นพันพะยะค่ะ” ผู้กำกับฯ เอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อน สีหน้าบ่งบอกว่ายังคงเสียใจกับการที่อาจจะต้องเลิกล้มการถ่ายทำทั้งๆ ที่มันเกือบจะปิดกล้องแล้วก็ตาม

“ส่วนเรื่องนางเอกนะ ถ้าคุณยังต้องการถ่ายทำต่อ ผมขอเสนอว่า ควรจะหาคนใหม่มาแทนจะดีกว่า”

“เอ่อ...ขอพระราชทานอภัยเพคะ” ปาณิศาเอ่ยชัดขึ้น “ทรงหมายความว่ายังไงเพคะ เรื่องที่ว่าจะต้องหาคนมาเป็นนางเอกแทนหม่อมฉัน”

“ก็เพราะว่านับจากพรุ่งนี้เป็นต้นไป คุณจะต้องเข้าไปอยู่ในพระราชวังหลวงเพื่อเตรียมตัวเป็นเจ้าสาวของผมนะสิ” ตรัสตอบอย่างยิ้มแย้ม

“เตรียมตัวเป็นเจ้าสาว” หญิงสาวทวนคำ

“ใช่ ไม่เพียงแค่นั้นนะ คุณยังต้องเตรียมตัวเป็นพระชายาของมกุฎราชกุมาร และเตรียมพร้อมสำหรับตำแหน่งพระราชนิในอนาคตด้วย”

“พระราชนิ” ปาณิศาทวนคำอีกครั้งด้วยความหวาดหวั่น

“ใช่แล้ว เสด็จแม่ของผมจะทรงเป็นคนสอนคุณทุกอย่างด้วยพระองค์เองเลยทีเดียว”

“เสด็จแม่” หญิงสาวไม่สามารถเอ่ยอะไรออกไปได้อีกแล้ว หล่อนรู้สึกเหมือนถูกจู่โจมอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว

“ทุกอย่างจะเริ่มต้นในวันพรุ่งนี้ เพราะว่าวันนี้คุณมีเรื่องที่จะต้องทำก่อนจะเข้าวัง” พระองค์แย้มพระสรวลให้แกสีหน้าตกตะลึงระคนพิศวงของหล่อน “ผมได้ให้เครื่องบินส่วนตัวไปรับพ่อแม่ของคุณจากประเทศไทยแล้ว คิดว่าคงจะถึงสนามบินค่ำวันนี้”

“พ่อกับแม่...จะมาหรือเพคะ”

“ใช่ ผมโทร. ไปคุยกับพวกท่าน ดูท่าพวกท่านจะยินดีกับเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง”

ปาณิศาเอามือกุมขมับ ทุกอย่างมันเกิดขึ้นรวดเร็วจนหล่อนรู้สึกเวียนหัว แต่คนที่สลบล้มพับไปก่อนหน้านี้กลับกลายเป็นตุ่ม ผู้จัดการส่วนตัวของหญิงสาวเอง เพราะนั่นหมายถึงว่าเขาจะต้องขาดรายได้เป็นกอบเป็นกำไปกับงานอภิเษกสมรสครั้งนี้แน่นอน

เจ้าชายหนุ่มหันไปทอดพระเนตรอย่างขบขันก่อนที่จะหันกลับมาหา

พระคู่มั่นของพระองค์ “คำนี้ผมจะให้คนไปรับคุณที่โรงแรมก่อนเวลา เครื่องลงสักชั่วโมง คุณเตรียมตัวเอาไว้แล้วกัน”

“แล้วพระองค์ไม่เสด็จไปกับหม่อมฉันหรือพะคะ”

“เห็นจะไม่ได้หรอก ถ้าผมไปปรากฏตัวที่สนามบินคงจะวุ่นวายพิลึกอีกอย่าง คำนี้ผมมีงานนะ คุณก็รู้ว่าผมมีงานรัดตัวขนาดไหน”

“พะคะ” ปาณิศารับคำ เป็นความจริงอย่างที่พระองค์ตรัสทุกประการ มีพระราชภารกิจมากขนาดที่ว่า หลังจากอาหารเช้าที่พระราชวังผ่านมาเป็น สัปดาห์แล้วหล่อนก็เพิ่งจะได้พบพระพักตร์ของพระองค์ในวันนี้เอง

“แล้วพรุ่งนี้ผมจะไปรับคุณเข้าวังเอง ผมสัญญา” ทรงปลอบหล่อน เมื่อเห็นความผิดหวังเล็กๆ บนดวงหน้านางนั้น

หลังจากที่ประชุม ปาณิศาก็กลับมาจัดเก็บกระเป๋าเพื่อเตรียม ย้ายเข้าไปอาศัยอยู่ในพระราชวังหลวงในวันรุ่งขึ้น ส่วนห้องนี้ก็จะใช้เป็นห้อง รับรองของบิดามารดาของหล่อน

เมื่อจัดการทุกอย่างเป็นที่เรียบร้อยแล้วก็ปรากฏว่าเวลายังเหลืออีก เกือบชั่วโมง กว่าที่คนของเจ้าชายราฮิมจะมารับหล่อนไปสนามบิน หญิงสาว จึงชำระล้างใบหน้าเพื่อคลายร้อนจากอากาศที่อบอ้าวแม้ว่าจะอยู่ในห้อง ปรับอากาศก็ตาม จากนั้นจึงเดินก้าวสู่ระเบียง สายลมร้อนพัดวูบเข้ามาเมื่อ เปิดประตูออกไป หล่อนออกไปยืนเท้าแขนเพื่อชมวิวิวทัศน์ของเมือง ที่ริวระเบียเงาะสลัก

ปาณิศาก็มองพื้นซีเมนต์ด้านตรงข้ามถนนที่เป็นหลุมร้าวลึกอันเกิด จากแรงระเบิด ร้านกาแฟที่มีแต่เศษซากกระຈກมีเปลือกหือองคาคัดกันเอาไว้ เพื่อไม่ให้ใครเข้าไป หญิงสาวนึกไปถึงผู้ชายท่าทางสกปรกมอซอที่ยืน จ้องมองหล่อนอยู่ตรงบริเวณที่เป็นหลุมนั้นขึ้นมา

“ตานั้นจะเกี่ยวกับการระเบิดครั้งนี้หรือเปล่าละ” หล่อนพิมพ์กับ ตัวเอง แต่แล้วก็ต้องสะบัดศีรษะเพื่อไล่ภาพของชายคนนั้นออกไป “จะบ้า

ไปแล้ว อยู่ๆ ไปคิดถึงไอ้กระจอกนั้นได้ยังไงกัน”

“สวัสดิ์ครับ” เสียงภาษาอังกฤษสำเนียงอาหรับของชายคนหนึ่งตั้งขึ้นที่หน้าประตู

หญิงสาวกลับเข้าไปในห้องแล้วเดินผ่านห้องรับแขกไปสู่ประตู หล่อนมองลอดผ่านตาแมวออกไปยังโถงทางเดิน ที่หน้าห้องมีชายหนุ่มรูปร่างบึกบึนแต่งตัวด้วยเครื่องแบบสีเขียวเหมือนกับเหล่าราชองครักษ์ของเจ้าชายราฮิมยืนอยู่ ปาณิศาก็เปิดประตูแง้มออกไปอย่างวางใจ

“เจ้าชายราฮิมให้กระผมมารับคุณไปสนามบินครับ” ชายผู้นั้นเอ่ยขึ้นอย่างสุภาพ

“แต่มันยังไม่ถึงเวลานี้คะ อีกตั้งเกือบชั่วโมง”

“ทรงเกรงว่ารถจะติดนะครับ วันนี้เป็นวันอีดิลฟิตรี ช่วงเย็นคงมีงานรื่นเริงกันมาก อาจจะทำให้รถติดได้ครับ”

“อย่างนั้นหรือคะ ถ้าอย่างนั้นรอสักประเดี่ยวนะคะ”

ปาณิศาปิดประตูแล้วหายไปประมาณห้านาทีก็กลับออกมาพร้อมการแต่งกายที่เรียบร้อยอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน จากเสื้อกล้ามหรือสายเดี่ยวที่สวมเป็นประจำเนื่องจากอากาศร้อนของที่นี่ กลีบกลายเป็นเสื้อแขนยาวกับกระโปรงที่คลุมไปถึงข้อเท้า ดูงดงามและเรียบร้อยไปอีกแบบหนึ่ง ความที่เป็นพระคู่หมั้นทำให้ปาณิศารู้สึกว่า จะต้องแต่งกายให้สมกับตำแหน่ง หล่อนจะต้องแต่งตัวให้มิดชิดที่สุด แต่สำหรับฮิญาบคลุมศีรษะ หล่อนคิดว่าคงจะต้องทำใจสำหรับการปกปิดใบหน้าให้หล่อนภูมิใจหนักหนาอีกนานเลยทีเดียว

รถโพรซ์วีลส์สีดำสนิทจอดรออยู่ที่หน้าโรงแรมแล้วตอนที่ปาณิศาลงมา หญิงสาวรู้สึกผิดหวังเล็กๆ ที่เจ้าชายส่งแค่รถโพรซ์วีลส์ค่อนข้างเก่ามารับหล่อน แทนที่จะเป็นคาคิลแลคคันยาวเหมือนครั้งที่มารับไปรับประทานอาหารในพระราชวัง

ชายในชุดสีเขียวเปิดประตูให้หล่อนก้าวขึ้นไป ส่วนตัวเขาเองก็เดิน

อ้อมไปนั่งข้างๆ คนขับรถ หลังจากนั้นรถก็ออกตัวอย่างรวดเร็วจนหญิงสาวเกือบเซไปชนกระจก

“นี่ ขับให้มันดีๆ หน่อยสิ ไม่ต้องรีบมากนักหรอก เวลาเหลืออีกตั้งชั่วโมงกว่าๆ”

คนขับรถนั้นก็เคยกับคำต่อว่าของหล่อน หญิงสาวได้แต่คิดไปว่าคนขับรถคนนี้ก็คงไม่เข้าใจภาษาอังกฤษของหล่อน เขาอาจจะเป็นชนชั้นแรงงานที่ไม่ได้ร่ำเรียนสูงนักก็เป็นได้

ปาณิศาจึงเมินหน้าออกไปมองสภาพบ้านเมืองภายนอกจรด ตอนนั้ร้านค้ายามราตรีเริ่มเปิดไฟสว่างไสว รวมไปถึงภาพที่ผู้คนเริ่มทยอยกันเข้าสู่สุเหร่าเพื่อละหมาดหลังจากบิรจาชะกะฮ์บิฎรเราะฮ์เสรีจเรียบร้อยมันเป็นภาพที่ดูขัดกันอย่างสิ้นเชิง หล่อนรู้สึกได้ถึงความขัดแย้งกันไม่น้อยเลยที่เดียวระหว่างความสวยงามกับความน่านับถือ

สภาพบ้านเมืองค่อยๆ เปลี่ยนไป ตึกรามบ้านช่องที่ปลูกติดกันอย่างแออัดในใจกลางเมืองเริ่มเบาบางลง ปาณิศาเริ่มรู้สึกผิดปกติกบกับเส้นทางที่กำลังมุ่งหน้าไปสนามบิน ตอนนั้มันเหมือนกับว่าหล่อนกำลังจะเดินทางไปถ่ายภาพยนตร์กลางทะเลทรายเสียมากกว่า

“นี่เธอ” หญิงสาวเรียกบุรุษชุดเขียวอย่างไว้ตัว “นี่มันไม่ใช่ทางที่จะไปสนามบินนี่”

“ขอโทษครับคุณผู้หญิง มีการเปลี่ยนกำหนดการเดินทางนิดหน่อย ตอนนั้เราไม่ได้กำลังเดินทางไปสนามบินครับ” เขาหันมาตอบ

“นี่มันหมายความว่ายังไง กลับรถเดี๋ยวนั้ ฉันจะต้องไปรับคนที่สนามบิน” ปาณิศาสั่งอย่างวางอำนาจ แต่ไม่มีเสียงตอบจากทั้งสองคน

“กลับรถเดี๋ยวนั้ นี่เป็นคำสั่ง” หญิงสาวตวาด “ไอ้พวกบ้า พวกแกรู้หรือเปล่าว่าฉันเป็นใคร กลับรถเดี๋ยวนั้ละ”

ชายชุดเขียวหันกลับมาพร้อมปืนโตกาเรฟสีดำของรัสเซีย “ผมรู้ว่าคุณเป็นใคร แต่คุณเห็นปืนในมือผมหรือเปล่า”

ปาณิศาพยักหน้าหงึกๆ ไบหน้าชาวกลับซัดไปราวไถ่ต้ม หลังจากเห็น
ปิ่นและเส้นทางการเดินทางแล้วหล่อนก็รู้ได้ทันทีเลยว่ากำลังถูกลักพาตัว

“ที่นี้คงเงียบได้แล้วสินะ” เขากล่าวเสียงเข้มแล้วหันกลับไปพร้อมกับ
ปิ่นกระบอกนั้น

ปาณิศาหันไปมองนอกรถ ตอนนั้นมันวิ่งออกมาจากตัวเมืองเป็นที่
เรียบร้อยแล้ว แสงไฟยามราตรีของเมืองหลวงเริ่มอยู่ห่างออกไปเรื่อยๆ
ความเงี้ยวของทะเลทรายเริ่มเข้ามาแทนที่สิ่งเหล่านั้น หล่อนจะอย่างไร
สำหรับเรื่องนี้ดี หญิงสาวเคยเห็นการจับตัวของพวกผู้ก่อการร้ายในข่าว
บ่อยๆ พวกนี้โหดเหี้ยมทารุณกับเซลยเอามากๆ บางคนถูกฆ่าหั่นคอด้วย
มีดที่อ้อๆ บางคนถูกยิงจ่อศีรษะผ่านกล้องออกเผยแพร่ไปทั่วเพียงเพื่อให้
ในสิ่งที่ต้องการ

หญิงสาวคิดขึ้นมาแวบหนึ่งว่าจะพาดหัวคนขับรถแล้วเปิดประตูหนี
ไป แต่หล่อนก็มาคิดได้ว่าปิ่นในมือของชายชุดเขียวคงจะลั่นใส่หล่อนก่อนที่
เท้าจะสัมผัสกับพื้นทรายเป็นแน่

ไม่นานรถก็แล่นผ่านซากเต็นท์ที่หล่อนเคยนั่งพักระหว่างถ่ายทำ ตอน
นี้มันกลายเป็นเต็นท์เปล่าๆ พวกที่มงานคงจะสนุกอยู่ภายในเมืองอาร์ดาราห์
โดยไม่เอะใจกับการหายไปของหล่อนสักนิด หญิงสาวเริ่มเนื้อตัวสั่นและ
น้ำตาไหลซึมออกมาเมื่อคิดวนเวียนถึงการสังหารโหดของพวกผู้ก่อการร้าย
โดยมีหล่อนเป็นตัวประกันในการต่อรองครั้งนี้

เวลาผ่านไปนานจนดวงจันทร์ลอยเด่นอยู่ท่ามกลางเหล่าดาราที่ส่อง
แสงระยิบระยับ รถที่ปาณิศานั่งมาหยุดลงในที่สุด ชายชุดเขียวลงจากรถ
แล้วเดินอ้อมมาเปิดประตูให้

“เชิญครับ”

หญิงสาวก้าวลงจากรถอย่างว่าง่ายเพราะคำเชิญของเขานั้นแข็งกร้าว
เหมือนกับปิ่นในมือของเขาที่จ้องมายังตัวหล่อน

แสงไฟหน้ารถสาดส่องให้เห็นอุฐตัวหนึ่งที่ถูกผูกกับหลัก เมื่อคนขับรถก้าวตามลงมา หญิงสาวก็มองเขาด้วยสายตาดกตะลึง

“แก ไอ้คนที่หน้าร้านกาแฟนี่” ปาณิศ้าชี้หน้า

“ดีใจจริงที่คุณจำผมได้” เขายิ้มผ่านหมวดเครารุงรังออกมา หมวกคนขับรถถูกถอดออกจนผมเผ้าที่ยาวยุ่งเหยิงร่วงลงมาประบ่า หญิงสาวคิดว่าเขาคือผู้ชายที่สกปรกที่สุดที่หล่อนเคยอยู่ใกล้ขีดขนาดนี้

“แกพูดภาษาอังกฤษได้”

“ขอบใจมากอะห์ คุณกลับไปได้แล้ว เดี่ยวพวกมันจะส่งล๊ายเอา” เขาบอกกับชายชุดเขียวโดยไม่สนใจคำทักของหล่อน

อะห์โค้งให้เขาอย่างนอบน้อมแล้วจึงกลับขึ้นรถขับออกไป ทิ้งให้ปาณิศ้าอยู่ตามลำพังกับหัวหน้าที่เขากลางทะเลทรายอันเว้งว้างนี้

ฟาห์มีมองดูจนรถไฟร์วิลหายลับตาไปแล้วจึงหันกลับมาที่ปาณิศ้า เขาดึงเชือกออกมาจากข้างเอวก่อนจะคล่องไปที่ข้อมือของหล่อนแล้วผูกเป็นเงื่อนปมอย่างแน่นหนา มันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนหญิงสาวไม่ทันได้ตั้งตัว มารู้อีกทีที่หล่อนก็ถูกเขาพันธนาการเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

“เออละ เราไปกันได้แล้ว” ชายหนุ่มเหวี่ยงตัวขึ้นบนหลังอุฐที่นั่งหมอบอยู่ข้างๆ ภาษาอังกฤษที่เขาพูดเป็นสำเนียงแบบอังกฤษขนานแท้ ซึ่งแม้แต่ปาณิศ้าเองยังต้องอาย

“ไม่” หญิงสาวตวาด “ฉันไม่ไปไหนทั้งนั้น ฉันจะกลับอาทิตย์ดาตาร์”

“นี่อย่ามาขึ้นเสียงกับฉันนะ” ฟาห์มีตวาดกลับ “จะขึ้นมาบนอุฐหรือจะเดินไป เลือกเอา”

“ไอ้บ้า จะให้ฉันนั่งอุฐกับคนสกปรกอย่างแกนะหรือ ฉันไม่เอาด้วยหรอก ปล่อยฉันไปเดี๋ยวนี้”

“นั่นเธอเลือกเองนะ” เขายิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

ฟาห์มีเตะเท้าเบาๆ ที่สี่ข้างของอุฐ มันลุกขึ้นอย่างว่าง่ายแล้วออกเดินตามคำสั่งของเขา หญิงสาวมองดูท่าทางการเดินของนาวาทะเลทรายอย่าง

ประหลาดใจ อะไรมันจะทั้งกันอย่างๆ ขนาดนี้ แต่เมื่อสังเกตเห็นเชือกที่ทอดตัวอยู่บนพื้นทราย หัวใจของปานิศาก็ถึงกับหล่นไปอยู่ตาตุ่ม

เชือกที่มัดอยู่ที่ข้อมือของหล่อนทอดไปตามพื้นทรายจนไปสุดอยู่ที่มือของชายบนหลังอุฐซึ่งกำลังเคลื่อนตัวห่างออกไปทุกที เส้นเชือกเริ่มตึงและส่งแรงดึงมาถึงข้อมือจนร่างของหญิงสาวล้มคะมำลงไปพุบอยู่บนพื้นทราย

“นี่แหละทำอะไรนะ ปล่อยฉันนะ” ปานิศาทะโกนไล่หลังเขาไป

แต่ดูเหมือนเขาจะทำได้ยินไม่ได้ยิน หญิงสาวรู้สึกได้ถึงแรงดึงอันมหาศาลที่ข้อมือ มันพาเธอร่างอันบอบบางไถลไปตามพื้นจนเม็ดทรายขูดเสื้อผ้าของหล่อนขาดวิน

“นี่หยุดได้แล้ว ฉันเจ็บ” ดาราสาวตะโกนด้วยความเจ็บแสบ เนื่องจากการเสียดสีของเนื้อนวลกับเม็ดทรายที่เพิ่งจะคายความร้อนระอุจากการแผดเผาของดวงอาทิตย์มาตลอดวัน

ดูเหมือนคราวนี้เขาจะยอมทำตามเป็นครั้งแรก อุฐตัวใหญ่หยุดยั้งนิ่งอยู่กับที่ ทำให้ปานิศามีเวลาสำหรับการลุกขึ้น หล่อนมองฝุ่นทรายที่เปโราะไปทั่วเสื้อผ้าและกระโปรงของตัวเอง แล้วก็พบว่าเสื้อผ้าขาดเป็นริ้วๆ และมีเลือดซึมออกมาในบางจุด

พ่าห์มีมองปานิศาด้วยความสงสาร แต่แล้วความรู้สึกหนึ่งกลับทำให้เขาต้องกดความสงสารนั้นเอาไว้ในกำปั้นของจิตใจ

“เรียบร้อยแล้วใช่ไหม ทีนี้ก็ไปกันได้แล้ว แล้วอย่าให้ล้มลงไปอีกล่ะ”

หญิงสาวเบิกตากว้าง เขายังคงต้องการจูงหล่อนไปเยี่ยงทาสต่ออีกหรือไม่ เป็นสุภาพบุรุษเอาเสียเลย แล้วหล่อนก็รู้สึกได้ถึงแรงดึงที่ข้อมืออีกครั้ง หญิงสาวรีบขยับเท้าตามเพื่อผ่อนแรงไม่ให้ล้มลงไปอีก

“แกทำกับฉันอย่างนี้ไม่ได้นะ” หล่อนยังคงไม่ลดพยศ “แกรู้หรือเปล่าว่าฉันเป็นใคร ปล่อยฉันไปเดี๋ยวนี้ ไอ้คนถ่อย”

ไม่มีเสียงตอบกลับ ปานิศาได้ยินแต่เสียงผิวปากเป็นทำนองเพลงที่

ไม่รู้จักแ้วมาจากด้านหน้า

“บอกให้ปล่อย ไม่ได้ยินหรือยัง” หญิงสาวเพิ่มเสียงมากกว่าเดิม
“ฉันเป็นพระคู่หมั้นของเจ้าชายราฮิมนะ แก่ไม่กลัวหิวขาดหรือยัง”

คราวนี้มันได้ผลสะ นาวาทะเลทรายหยุดฝีเท้าลงทันที ฟาร์มี่
กระโดดลงมาจากหลังอูฐแล้วตรงดิ่งมาหาหล่อน

“เป็นไง กลัวจนหิวหกละลิ ปล่อยฉันไปเดี๋ยวนี้” หญิงสาวตวาดอย่าง
โตะตี

ฟาร์มี่มหาหยุดยั้งตรงหน้าของปาณิศา เขาตูดสูงส่งเหลือเกินเมื่อมา
ยืนใกล้กับหล่อน ดวงตาสีเหล็กนั้นฉายแววแห่งอำนาจจนหญิงสาวรู้สึก
สะท้าน แต่หล่อนก็กัดฟันพูดออกไปอีก “ปล่อยฉัน ใ้อันถ่อย”

ฝ่ามือขนาดเท่าใบพายฟาดลงบนแก้มนวลของปาณิศาอย่างไม่หัน
ตั้งตัว หญิงสาวกระเด็นตามแรงตบลงไปนอนฟุบอยู่บนพื้นทราย

ปาณิศากุมแก้มที่ช้ำแดงของตัวเองแล้วมองจ้องเขาด้วยสายตา
เคียดแค้น “ใ้อันถ่อย แกจะหัวหลุดจากบ่าที่มาตบพระคู่หมั้นของมกุฎราช-
กุมารแห่งอัลซาฮาห์”

นามที่หล่อนเอ่ยอ้างเหมือนกระตุกต่อมโหดของชายหนุ่ม เขาเดินตรง
มาคร่อมร่างของหล่อนแล้วตบเข้าให้อีกฉาดหนึ่ง ซึ่งหญิงสาวรู้สึกได้เลยว่า
มันแรงกว่าครั้งแรก

“คราวนี้หุบปากได้แล้ว แล้วอย่าเอ่ยชื่อมันให้ฉันได้ยินอีก” เขาชี้หน้า
ขู่อย่างเกรี้ยวกราด

ไม่มีคำพูดใดๆ หลุดออกจากปากของปาณิศาได้อีก หล่อนเจ็บจน
ระบมไปหมด แก้มทั้งสองข้างมีรอยแดงช้ำเลือดเป็นรูปฝ่ามือ หล่อนลูปไล่
รอยช้ำนั้นด้วยความเสียดาย ใบหน้าที่เฝ้าทะนุถนอมมาตลอดด้วยสาว
กลับต้องถูกเขากะทำร้ายอย่างที่หล่อนไม่สามารถจะทำอะไรได้เลย

“ไปได้แล้ว” ฟาร์มี่กระตุกเชือกดึงหล่อนให้ลุกขึ้น

แรงกระตุกของเขาทำให้คมเชือกบาดข้อมือของหล่อนจนเป็นรอยช้ำ

เลือด หญิงสาวจำเป็นต้องลุกยืนด้วยกำลังอันมหาศาลของเขาค้นที่ ชายหนุ่ม
เดินกลับไปขึ้นหลังอุฐอีกครั้งโดยไม่หันมามองหล่อนว่าพร้อมสำหรับการ
เดินทางหรือไม่ แล้วบังคับอุฐให้เดินมุ่งหน้าไปอย่างช้าๆ

ปาณิศาไม่สามารถทำอะไรได้ หล่อนได้แต่เดินตามเขาไปอย่าง
ระมัดระวังไม่ให้ล้มลง ไม่เช่นนั้นคงถูกอุฐลากไปจนเนื้อตัวถลอกปอกเปิก
อีกเป็นแน่ ตอนนั้นความรู้สึกเจ็บปวดทั้งกายและใจ ความหวาดกลัว ความ
เคียดแค้นชิงชัง ทั้งหมดล้วนก่อตัวบีบคั้นจิตใจของปาณิศาจนน้ำตาไหล
พรากออกมา

ความรู้สึกต่างๆ ที่ประดังเข้าถาโถมจิตใจ ประกอบกับความ
เหนื่อยล้าเพราะไม่เคยเดินอย่างลำบากเช่นนี้ ทำให้ในที่สุดหญิงสาวก็ล้มลง
หมดสติไป

ฟาห์มีรู้สึกได้ถึงแรงกระตุกของเชือก ตอนแรกเขาคิดว่าหญิงสาวคง
ดิ้นมันเพื่อต่อต้าน แต่ไม่นานเขาก็รู้สึกว่ามันเริ่มหนักขึ้น ชายหนุ่มจึงหันกลับ
ไปมองและพบว่าหญิงสาวที่เขาจับตัวมานั้นล้มฟุบอยู่บนพื้นทราย ร้องรอย
เบื่องหลังของหล่อนบอกให้รู้ว่าหล่อนถูกลากมาไกลเกือบสิบเมตร

ชายหนุ่มลงจากหลังอุฐแล้วค่อยๆ เดินไปยังร่างไร้สติของหล่อน เขา
ประคองร่างนั้นขึ้นไว้ในอ้อมกอด ฝ่ามือของเขาตบลงบนแก้มที่แดงช้ำของ
หล่อน แต่คราวนี้มันเบาแสนเบากว่าสองครั้งที่แล้วมาก

“คุณ...คุณ...คุณ...เป็นอะไรไป อายามาล่าอายน่า ลูกขึ้นเตียงนี้”

แต่ปาณิศายังคงแน่นิ่งไม่ไหวติง ฟาห์มีบีบแก้มหล่อนเข้าไปมา
ศีรษะของหล่อนไหวไปตามแรงของเขาราวกับไร้วิญญาณ นั่นแสดงว่าหล่อน
สิ้นสติไปอย่างสมบูรณ์แล้วนั่นเอง

แสงจันทร์ส่องสะท้อนดวงหน้าสวยงามของหล่อนเข้าสู่ตาของเขา
ฟาห์มีเผลอมองใบหน้างามนั้นอย่างไม่ได้ตั้งใจ หล่อนเป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุด
ที่เขาเคยเห็น ใบหน้ารูปไข่แม้จะผ่านแดดลมในทะเลทรายจากการถ่ายทำ
ภาพยนตร์มานานหลายวัน แต่ก็ยังคงความขาวเนียนละเอียดเอาไว้ได้อย่าง

นำอัศจรรย์ ริมฝีปากรูปกระจับนั้นอวบอิมเ้ายวน ขนตยาวงอนสีดำสนิท
รับกับเรือนผมยาวสลวยของหล่อนได้อย่างลงตัว

ฟาห์มีถอนหายใจก่อนที่จะอ้อมหล่อนขึ้นไปนั่งบนหลังอูฐ เขากระตุก
บังเหียนให้นาวาทะเลทรายเคลื่อนตัวไปโดยมีปาดิศาอยู่ในอ้อมกอดของเขา
สายลมแห่งคำคืนพัคไซยามา กลิ่นกายของหญิงสาวลอยฟุ้งมาแตะจมูกของเขา
เขา กลิ่นของหล่อนช่างหอมฟุ้งจริงใจเสียเหลือเกิน ชายหนุ่มได้แต่คิดว่า
ถ้าหล่อนเป็นคนรักของเขา เขาก็คงจะรักและทะนุถนอมหล่อนเท่าชีวิตของ
ตัวเองตราบนานชีวิตจะหาไม่ไปเลยทีเดียวนะ

๓

เจ้าชายราฮีมทรงพระดำเนินอย่างกระวนกระวายพระทัยอยู่ในห้องพักของปาณิศาพร้อมๆ กับบิดามารดาของหล่อนที่หนึ่งร่ำไห้อยู่ไม่ห่าง ทรงได้รับข่าวร้ายจากทหารที่ส่งมารับหญิงสาวเมื่อตอนหัวค่ำว่าหล่อนหายตัวไป พระองค์จึงเร่งจรูดออกจากงานเลี้ยงต้อนรับคณะทูตจากจีนทันที และพบว่าหล่อนถูกลักพาตัวไป

ทหารรักษาพระองค์วิ่งเข้ามาในห้องแล้วถวายบังคม

“เป็นไง หาพบไหม” ตรัสถามด้วยความร้อนพระทัย

“มีรายงานว่าเห็นรถต้องสงสัยคันดังกล่าวแล่นออกจากอาห์ดาราห์ไปทางทะเลทรายซาฮาราพะยะคะ กระจ่อมมคาดว่าพระคู่มั่นคงไม่อยู่ในอาห์ดาราห์แล้วพะยะคะ” ทหารรายงาน

“บ้าจริง ส่งคนออกติดตามไปโดยเร็ว” ทรงสั่งการ “เตรียมเฮลิคอปเตอร์ให้ฉันด้วย ฉันจะออกตามหาเธอด้วยตัวของฉันเอง”

แต่แล้วทหารอีกนายหนึ่งก็กระหืดกระหอบเข้ามา “เจ้าชายพะยะคะ ตำรวจห้องที่คามิสรายงานมาว่าพบรถต้องสงสัยจอดอยู่ริมถนนนอกเมือง

พะยะค่ะ”

“จริงหรือ” ตรัสถามด้วยความตื่นเต้น “ถ้าอย่างนั้นเราไปที่นั่นกัน” แล้วเจ้าชายหนุ่มก็ทรงหันพระพักตร์กลับมาทางบิตามารดาของพระคู่มั้น “ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ ผมจะพาลูกสาวพวกคุณกลับมาให้ได้”

บิตามารดาของปาณิศาพยักหน้ารับแล้วกอดกันร้องไห้อย่างเศร้าโศก เจ้าชายราฮิมทอดพระเนตรทั้งสองด้วยความสงสารก่อนที่จะหันกลับดำเนินนำทหารทั้งสองออกจากห้องพักไป

เจ้าชายราฮิมรุดมาถึงสถานที่พบรถต้องสงสัยอย่างรวดเร็ว ตำรวจนายหนึ่งตรงมารายงานกับพระองค์ทันที

“ถวายพระพรฝ่าพระบาท กระจ่อมให้คนตรวจสอบรถคันนั้นดูแล้ว พบว่าเป็นรถคันเดียวกับที่ลักพาพระคู่มั้นออกมา ภายในมีชายคนหนึ่งรูปร่างลึกลับเหมือนคนที่พนักงานโรงแรมบอกเอาไว้ไม่มีผิด”

“มันอยู่ที่ไหน”

“เขาตายแล้วพะยะค่ะ กระจ่อมคิดว่าคงเป็นการฆ่าปิดปาก”

“บ้าจริง ถ้าอย่างนั้นสิ่งที่เรารู้ในตอนนั้นก็มียังเดียว คือมันพาคู่มั้นของฉันไปหลบอยู่ในทะเลทรายซาฮาราอย่างนั้นหรือ”

“ไม่มีใครตอบอะไร ทุกคนรู้ว่าทะเลทรายแห่งนี้กว้างใหญ่ไพศาลขนาดไหน พื้นที่กว่าเก้าล้านตารางกิโลเมตรนั้นเทียบเท่าได้กับประเทศสหรัฐอเมริกาทั้งประเทศเลยทีเดียว การค้นหาคนคนหนึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลยแม้แต่น้อย

ตำรวจอีกนายหนึ่งวิ่งเข้ามาท่ามกลางบรรยากาศแห่งความอึมครึม นั่น ทว่ารายงานของเขาเปรียบได้ดั่งแสงสว่างที่ส่องมาในความมืดมิด “ถวายพระพรพะยะค่ะ พ่อค้าอูฐคนหนึ่งเล่าว่าเมื่อช่วงหัวค่ำมีชายสองคนกับหญิงอีกคนหนึ่ง ทำทางมีพิรุณมาขอซื้ออูฐแล้วออกเดินทางไปทางตะวันตกพะยะค่ะ”

“จริงหรือ” ทรงถามย้าด้วยความตื่นเต้น “เอารธมา ฉันจะออกไปตามเอง”

“พะยะค่ะ”

อุฐตัวหนึ่งค่อยๆ เดินไปตามผืนทรายอย่างไม่รีบเร่ง ป่านนี้เอะห์ ลูกน้องคู่มือของพาร์มีคงหลอกล่อพวกตำรวจและทหารในเมืองให้หลงไปอีกทางหนึ่งแล้ว ฉะนั้นเขาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเร่งร้อนอะไร ชายหนุ่มมองขึ้นไปยังฟากฟ้า เขาระตุกบังเหียนให้สัตว์เลี้ยงหยุดอยู่ใต้ตำแหน่งดวงดาวดวงหนึ่ง

พาร์มีวางตัวปาณิศาอิงกับต้นคอของอุฐแล้วกระโดดตกลงจากหลังของมัน เบื้องหน้าของเขาเป็นซากปรักหักพังที่ถูกทับถมด้วยกองทรายขนาดมหึมาจนโผล่ขึ้นมาเพียงแค่อยอดโครงสร้างบางส่วน มองดูในเวลากลางคืนแล้วเหมือนไซดหินที่ขึ้นระเกะระกะ

ชายหนุ่มหันมาตั้งร่างของหญิงสาวลงแล้วอุ้มเดินไปทางซากเหล่านั้น เขาปล่อยให้เจ้าอุฐวิ่งไปตามใจของมัน มันรู้ว่าพาร์มีจะใช้มันตอนไหน และมันก็จะกลับมาหาเขาเสมอเมื่อเขาต้องการ พาร์มีพาปาณิศามุดเข้าไปในช่องเล็กๆ ช่องหนึ่งซึ่งนำไปสู่ช่องทางเดินที่กว้างขวาง ริมทางเดินมีช่องเก็บตะเกียงเล็กๆ เขาหยิบมันออกมาแล้วจุดไฟขึ้นจนสว่าง

ในทะเลทรายซาฮาร่าอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้มีเมืองโบราณที่ถูกทรายทับถมไว้อยู่หลายเมือง หลายๆ เมืองเหล่านั้นนักโบราณคดียังได้ค้นเจอเมล็ดพีชอันเป็นการบ่งชี้ว่าแต่เดิมทะเลทรายแห่งนี้เปรียบได้ดั่งสวรรค์แห่งอีเดน แต่ด้วยภัยธรรมชาติและความแห้งแล้งติดต่อกันยาวนานถึงสี่ร้อยปี จึงทำให้แดนสวรรค์กลายเป็นทะเลทรายไป

เมืองหลายเมืองถูกทิ้งร้างและถูกทรายทับถมจนจมลงสู่ใต้ผืนทราย บางเมืองถูกค้นพบ ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งก็ยังคงเป็นที่เร้นลับยากแก่การค้นหา มีเพียงชาวเบดูอินและชาวทวาเร็คที่เข้าใจแผนที่ดวงดาวเท่านั้นที่จะสามารถ

ระบุตำแหน่งของเมืองโบราณซึ่งฝังตัวซ่อนเร้นอารยธรรมดั้งเดิมอยู่ใต้ผืนทรายอันกว้างใหญ่นี้ได้

หลังจากเดินตามทางมาได้สักระยะก็มาถึงห้องโถงใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งกว้างขวางพอที่จะใช้เป็นห้องพักผ่อนชั่วคราวได้ ภายในห้องมีช่องระบายอากาศขนาดเล็กอยู่รอบด้าน ทำให้พอมีอากาศเข้ามาให้หายใจได้ พาร์ทมีจึงวางตัวปาณิศาลบนพื้นห้องพร้อมๆ กับตะเกียงที่ส่องแสงพอให้เห็นกันถนัดตา แสงตะเกียงที่เด่นเร่าอาบไล้ร่างของหญิงสาว เผยให้เห็นริ้วรอยแห่งความกราดเกรี้ยวของเขาได้อย่างน่าตกใจ

เสื้อผ้าที่ฉีกขาดเป็นริ้วๆ และรอยเลือดที่เประกระจายอยู่บนเสื้อและกระโปรงทำให้เขารู้สึกผิดขึ้นมา พาร์ทมีมองดูหล่อนอยู่สักครู่ก็ถอนหายใจออกมา จากนั้นจึงคลานเข้าไปนั่งใกล้ๆ แล้วแก้มัดที่ข้อมือของหล่อนออก มีรอยถลอกอยู่รอบๆ ข้อมือเนื่องจากการขีดข่วนของเชือกและการจุดติ่งของเขา

ชายหนุ่มเริ่มปลดกระดุมเสื้อของหล่อนออกทีละเม็ด ไม่นานสามเสื้อทั้งสองก็ถูกแยกจากกันโดยไม่มีกระดุมมาเหนี่ยวรั้ง พาร์ทมีเบะเสื้อของปาณิศาลออกจนเผยให้เห็นเรือนร่างอันน่าเย้ายวนใจ ผิวเนื้อของหล่อนสมบูรณ์ อิมเอิบ และละเอียดอ่อนดังแพรไหม ริ้วรอยที่เกิดจากการขีดข่วนของเม็ดทรายปรากฏอยู่หลายจุด ชายหนุ่มหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาชุบน้ำจากกระติกก่อนที่จะหันมาซับเลือดตามรอยบาดแผลเหล่านั้น

หน้าอกขนาดพอดีมือที่ซุกตัวอยู่ภายใต้เสื้อชั้นในที่ขาดเป็นริ้วๆ ของหล่อนกระเพื่อมขึ้นลงตามจังหวะการหายใจ ในร่องรอยการฉีกขาดนั้นปรากฏบาดแผลเล็กๆ อยู่หลายจุด พาร์ทมีจึงจัดการปลดเสื้อชั้นในของปาณิศาลออก ปทุมธันอันน่าเย้ายวนจึงปรากฏอวดโฉมแก่สายตาเขา ถึงแม้จะไม่ได้ใหญ่โตอะไรมากนัก แต่มันก็กลมกลิ้งได้รูปราวกับถูกสวรรค์สร้างมาเพื่อเป็นต้นแบบ ยอดอกยังคงเป็นสีชมพูระเรื่อราวกับเด็กสาวบริสุทธิ์ ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงเจนโลกอย่างหล่อนจะยังคงความสะพรังเอาไว้ได้

‘นี่คงเสียเงินไปทำคัลยกรรมมาละสิ’

ฟาห์มีระดับดีรีซะเพื่อไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกไป เขาชูปน้ำในกระติกอีกครั้งก่อนที่จะค่อยๆ เช็ดเลือดที่เกาะอยู่ตามเนินอกอิมันั้น

กระโปรงของปาณิศานนั้นก็มีย่รอยของความเสียหายเป็นบางจุดแต่ไม่มากเท่ากับท่อนบน ด้วยเหตุว่ากระโปรงของหล่อนมีความหนามากกว่า ผ้าฝ้ายที่ใช้ทำเสื้อ ฟาห์มีตัดสินใจถอดมันออกเพื่อสำรวจดูรอยบาดแผล

ถึงแม้ความเสียหายของกระโปรงจะมีน้อยกว่าเสื้อ แต่ฟาห์มีก็กลับพบว่าท่อนล่างของหญิงสาวได้รับความเสียหายมากกว่า เขามองเห็นทางแหว่งในตัวจี๊วที่ชุ่มไปด้วยเลือดจึงตัดสินใจถอดมันออกโดยไม่รอช้า บาดแผลยาวประมาณสองนิ้วปรากฏอยู่บนท้องน้อยใกล้กับอวัยวะที่ปกคลุมด้วยขนปุกปุย

ฟาห์มีดึงชุดปฐมพยาบาลออกมาทำแผลให้แก่หล่อน ผิวหนังบริเวณนี้คงไปกระแทกกับก้อนหินขนาดใหญ่ ยิ่งดีที่มีส่วนหนาของกระโปรงช่วยเอาไว้ส่วนหนึ่ง บาดแผลจึงไม่ฉกรรจ์นัก

หลังจากจัดการบาดแผลทั่วร่างแล้ว ชายหนุ่มก็เช็ดตัวให้หญิงสาวก่อนจะดึงฮิญาบออกมาจากกระเป๋าของตัวเองแล้วสวมพันหล่อนเอาไว้แทนเสื้อผ้าที่ขาดวินเหล่านั้ ฟาห์มีจึงมองใบหน้าซึ่งดงามของหล่อนอีกครั้ง เขาพบว่ามันมีแรงดึงดูดอย่างประหลาด เพราะไม่ว่าเขาจะเบือนหน้าไปทางใด ไม่นานก็ต้องหันกลับมาหาดวงหน้างามราวดวงจันทร์นั้นเสียทุกครั้งไป

ฟาห์มีจึงตัดสินใจนั่งหันหลังให้แก่หล่อน เขารู้สึกเจ็บใจตัวเองที่บังเกิดอารมณ์กับคนรักของศัตรู มันเป็นความพลั้งเผลอที่ไม่อาจให้อภัยได้ ไม่รู้ว่าจะต้องชำระล้างจิตใจอีกสักเท่าใดถึงจะสาสมกับความผิดพลาดในครั้งนี้ ชายหนุ่มถอนหายใจยาวออกมา ก่อนที่จะหันหลังกลับไปมองร่างดงามราวกับเทพธิดาที่นอนทอดกายอยู่เบื้องหลังเขาอีกครั้ง

ใกล้รุ่งเข้าไปทุกทีแล้ว ในที่สุดเจ้าชายราฮิมก็ติดตามผู้ต้องสงสัยมาจนพบ นายตำรวจที่นั่งมาด้วยเปิดสัญญาณไซเรนและประกาศออกทางลำโพงให้ผู้ที่ยุ่บนหลังอูฐทั้งสามหยุด แต่พวกเขาที่ไม่ได้รับการสนองตอบอูฐทั้งสองตัวกลับเร่งฝีเท้าให้ทิ้งห่างจากพวกเขามากขึ้น

นายตำรวจผู้ขับขี่รถถึงแรงเครื่องยนต์หมายจะให้เข้าถึงผู้ต้องสงสัยให้เร็วที่สุด เจ้าอูฐทั้งสองเร่งฝีเท้าอย่างเต็มความสามารถ แต่พวกมันก็ไม่อาจจะเร็วไปกว่ารถยนต์กำลังแรงของตำรวจ รถที่มีเจ้าชายราฮิมประทับมาด้วยแล่นปาดหน้าพวกมันได้ในที่สุด นาวาทะเลทรายยกสองทำหน้าที่ด้วยความตกใจ เป็นผลให้ชายและหญิงบนหลังของมันร่วงหล่นลงไปกองอยู่บนพื้นทราย

เจ้าชายราฮิมพรวดออกจากรถเข้าหาร่างของหญิงสาว ทรงดึงผ้าคลุมหน้าของหล่อนออกทันที ทำเอาชายผู้ต้องสงสัยทั้งสองตกใจ

ใบหน้าของหญิงอาหรับที่ปรากฏต่อพระพักตร์ ทำให้พระองค์ตกพระทัยและผิดหวังไม่น้อยเลย

ผู้ต้องสงสัยคนหนึ่งพรวดเข้ามาผลักพระองค์ออกไปแล้วเข้าโอบกอดหญิงอาหรับผู้นั้นไว้ “พวกแกจะทำอะไรเมียของข้า”

ตำรวจทั้งสี่นายตั้งป็นขึ้นมาจากอู่ร่างของชายคนนั้น แต่เจ้าชายราฮิมกลับโบกพระหัตถ์ห้ามเอาไว้

“ฉันต้องขอโทษท่านและภรรยาของท่านด้วย” ทรงประคองสามีภรรยาทั้งสองขึ้น “ว่าแต่พวกท่านจะรีบไปไหนกัน แล้วทำไมเราเรียกพวกท่านถึงต้องเร่งหนีด้วยเล่า”

“ข้าและภรรยาจะเดินทางไปบารอกะห์เพื่อดูใจมารดาที่ป่วยหนัก” ชายผู้นั้นกล่าวโดยไม่ได้สังเกตว่ากำลังสนทนาอยู่กับใคร “การรี้ดโทษของพวกท่านรังแต่จะทำให้การเดินทางของพวกเราล่าช้าออกไป และอาจจะไม่ทันได้ดูใจมารดาของข้า”

“เจ้าก็เลยต้องหนีอย่างนั้นหรือ ไร้เหตุผลสิ้นดี” ตำรวจนายหนึ่ง

ตวาดเพื่อกลบบเกลื่อนสิ่งที่ชายผู้นั้นพูดออกมา เขารู้ว่าจะต้องเกิดเรื่องใหญ่แน่ๆ ถ้าเจ้าชายหนุ่มรู้ว่ามีการรีดไถประชาชนเยี่ยงนี้

“พอเถอะ” ทรงโบกพระหัตถ์ห้าม แล้วทรงโค้งคำนับเป็นการขอโทษให้แก่บุคคลทั้งสอง “เพื่อเป็นการไถโทษที่ฉันได้ล่วงเกินภรรยาของท่านและทำให้ท่านต้องเสียเวลา ฉันจะให้ตำรวจขับรถไปส่งพวกท่านถึงบารอกะห์ก็แล้วกัน”

“แต่เจ้าชายพะยะคะ ถ้าขึ้นไปส่งพวกมัน เราจะตามพระคู่มันไม่ทันนะพะยะคะ” ตำรวจนายหนึ่งทัดทาน

“ถึงยังไงเราก็ก้มหน้าไปกลบพอดูแล้ว” ทรงถอนพระทัย “เอาไว้ค่อยกลับไปคิดแผนตามหากันที่อาหัดดาราห์เถอะ”

“แล้วพระองค์จะเสด็จกลับยังไงเล่าพะยะคะ”

เจ้าชายราฮิมทรงดำเนินไปที่อุฐสองตัวนั้นแล้วลูบที่ต้นคอของมันอย่างเอ็นดู “จ่ายเงินค่าอุฐสองตัวนี้ให้พวกเขาไปซะ ฉันจะซื้ออุฐกลับอาหัดดาราห์ แล้วให้ใครสักคนขับรถไปส่งพวกเขาที่บารอกะห์”

จากนั้นก็กระโดดขึ้นหลังอุฐแล้วขี่มันออกเดินมุ่งหน้ากลับอาหัดดาราห์โดยไม่ฟังคำทัดทานของเหล่าตำรวจแม้แต่น้อย นายตำรวจทั้งสี่จึงแยกย้ายกันไปทำตามรับสั่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“ใครเป็นคนรับผิดชอบท้องที่นี้” ทรงเอ่ยขึ้นขณะทรงอุฐไปตามผืนทราย

“เอ่อ...กระหม่อมเองพะยะคะ” นายตำรวจยศสูงทูลตอบ

“ทำรายงานเรื่องที่ชายคนนั้นบอกฉันโดยด่วน”

“เอ่อ...ระ...เรื่องอะไรพะยะคะ”

“ต้องให้ฉันบอกด้วยหรือ เขาพูดออกแจ่มชัดอย่างนั้นว่ามีการรีดไถเกิดขึ้น และดูเหมือนว่ามันจะเกิดขึ้นบ่อยจนทำให้พวกเขาระอาแล้ว” ทรงเอ่ยแล้วชักอุฐเร่งออกไป ไม่ทรงอยากทอดพระเนตรเห็นข้าราชการที่โกงบ้านกินเมืองพวกนี้เลย

ในขณะที่เจ้าชายหนุ่มทรงอุฐวิ้งไปตามพื้นทรายด้วยพระทัยลับสน วุ่นวาย ตำรวจสองนายก็ขี้อูฐตามหลังมาคุ้มกันด้วยสีหน้าซีดเซียว แสงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณเริ่มฉาบฉานท้องฟ้าและพระพักตร์ที่เป็นทุกข์ของ พระองค์ ทอดพระเนตรไปยังขอบฟ้า

‘ปานนี้คุณจะอยู่ที่ไหนนะ ปารีส ผมเป็นห่วงคุณเหลือเกิน ขอให้ พระอัลลอฮ์ทรงช่วยคุ้มครองให้คุณปลอดภัยด้วยเถิด’

ปาณิศารู้สึกตัวขึ้นมาเมื่อรู้สึกว่ามีอะไรสักอย่างมาสะกิดที่ต้นขา หล่อนสะดุ้งเพื่อไล่ความรำคาญนั้นออกไป แต่ก็ไม่สำเร็จ สิ่งนั้นยังคง สร้างความรำคาญให้อยู่อย่างไม่จางหายไป และหล่อนก็รู้สึกว่ามันค่อยๆ ทวีความแรงขึ้นไปเรื่อยๆ

“อะไรเล่า คนกำลังนอน” หญิงสาวตวาดออกไป หล่อนรู้สึกที่ตัวเอง ผันรำยที่สุดเมื่อคืนนี้ ในความฝันหล่อนถูกผู้ก่อการร้ายจับมาจาก โรงแรม และจับมัดลากไปกับอูฐจนเนื้อตัวเจ็บแสบไปหมด

“ตื่นได้แล้ว นี่ไม่ใช่เวลาจะมานอนเล่นนะ”

เสียงห้าวๆ ทำให้ปาณิศาลืมตาตื่นขึ้น หล่อนมองไปยังร่างสกปรก หนาวเคราจุงที่ขี้นอยู่ข้างๆ เขากำลังใช้เท้าเตะต้นขาของหล่อนอยู่ นี่ไม่ใช่ ความฝัน มันเป็นความจริง หล่อนถูกผู้ก่อการร้ายจับตัวมาจริงๆ

“ลุกได้แล้ว!” เขาตวาดพร้อมกับเตะเข้าที่ต้นขาของหล่อนอีกครั้ง

“โธ่!” หญิงสาวพรวดพรวดลุกขึ้นนั่ง “ปลุกกันดีๆ ก็ได้ ทำไมต้อง เตะด้วย”

“ฉันปลุกเธอมาเป็นชั่วโมงแล้ว นอนขี้เซาจริงๆ”

“เวอ์ ใใครจะนอนหลับเป็นตายขนาดนั้น” ปาณิศาสวนหันควัน แต่ทันใดนั้นสายตาของหล่อนก็เลื้อยไปเห็นเสื้อผ้าของตัวเองกองอยู่ใกล้ ผนังห้องด้านหนึ่ง

ปาณิศาเบิกตามองด้วยความตกใจ หญิงสาวก้มลงดูตัวเองก็พบว่า

กำลังสวมผ้าคลุมแบบหญิงมุสลิมอยู่ และเมื่อมุดศีรษะเข้าไปในผ้าคลุมนั้นก็พบว่าหล่อนไม่มีเสื้อผ้าติดตัวเลยแม้แต่ชิ้นเดียว นอกจากผ้าคลุมที่สวมใส่อยู่นั้น นั่นก็หมายความว่าชายคนที่จับตัวหล่อนมาเป็นคนปลดเปลื้องผ้าผ่อนของหล่อนออกจนหมดนั่นเอง

“แก” หล่อนลุกขึ้นชี้หน้าเขา “ไอ้คนฉวยโอกาส เมื่อคืนนี้แกทำอะไรฉัน”

“หุบปากแล้วไปกันได้แล้ว” เขาตวาดกลับแล้วพยายามจะฉวยมือทั้งสองของหล่อนขึ้นมามัดกันเอาไว้อีก แต่มันก็ไม่ง่ายอย่างที่เขาคิดเพราะปาณิศาเริ่มตื่นสติและตื่นรนอย่างแรง

การเคลื่อนไหวของหล่อนทำให้รู้สึกเจ็บปวดแผลที่ท้องน้อยขึ้นมาด้วยความที่ยังเป็นสาวบริสุทธิ์และไม่รู้ว่าตัวเองบาดเจ็บตรงบริเวณนั้น ก็ทำให้หล่อนนึกเอาเองว่าคงเสียทำให้เขาแล้วเมื่อคืนนี้

“ไอ้คนชั่ว ไอ้เลว แกทำอะไรฉันบอกมานะ” หญิงสาวตื่นรนหุบตีเขา

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ ถ้าไม่หยุดฉันจะทำอย่างที่เธอคิดจริงๆ ด้วย” ในที่สุดพาก็มีกรวบข้อมือทั้งสองของปาณิศาเอาไว้ได้

“แกมันไอ้เลว พวกฉวยโอกาส” หล่อนยังปากกล้าแม้อยู่ในเงื้อมมือเขา

“ผู้หญิงโสโครกอย่างเธอ ฉันไม่แตะต้องให้เสียมือหรือกนะจะบอกให้”

ปาณิศาดึงมือออกจากการจับกุมของเขาด้วยความโมโหแล้วเหวี่ยงฝ่ามือตบที่แก้มของเขาก่อนหน้าหันไป “ใครกันแน่ที่โสโครก”

“นี่เธอกล้าตบฉันหรือ” ชายหนุ่มเงื้อมือจะตบหล่อน แต่แล้วก็ต้องชะงักไป

หญิงสาวยื่นหน้าเป็นเชิงท้าทายอย่างได้ทีเมื่อเห็นอีกฝ่ายชะงักไป “ว่าไงล่ะ คิดได้แล้วละสิว่าไม่ควรทำอะไรฉัน”

“ไปกันได้แล้ว เดี่ยวสายแดดจจะร้อน” เขากัดฟันพุดระงับความ

เดือดดาลจนกรามเป็นสันนูน

“ไม่ไป” หญิงสาวตวาด “ปล่อยฉันกลับไปเอาหีดาราห์เดี๋ยวนี้นี้”

“เห็นท่าจะไม่ได้ เธอเป็นเชลยของฉัน”

“เชลย” ปาณิศาทวนคำอย่างเย้ยหยัน “เกกล้ำเรียกฉันว่าเชลยหรือ
 แการู้ไหมว่าฉันเป็นพระคู่มั่นของเจ้าชายรา...”

ไม่ทันที่หญิงสาวจะเอ่ยพระนามจนจบ ฝ่ามือของเขาก็ตบจนเข้าที่
 แก้ม ใบหน้าของหล่อนหันไปตามแรงตบแต่ไม่ล้มลงเพราะยังอยู่ในเงื้อมมือ
 ของเขานั่นเอง

“ฉันเตือนเธอแล้วนะ ว่าอย่าเอ่ยชื่อมันให้ฉันได้ยินอีก” ชื่อของศัตรู
 ทำให้เขาโกรธจนลืมหูลืมตาทุกครั้งไป แต่เมื่อเห็นรอยแดงที่ใบหน้างามนั้น
 เขาก็รู้สึกเสียใจและสงบลง

“ทำไม แกจะตบฉันให้ตายเลยหรือไง ก็เอาชู้” ปาณิศาททำหายเสียง
 แผลมแล้วหันมองจ้องหน้าพ่าห์มีด้วยความโกรธแค้นที่เขาเย้ยคักดีศรีของ
 หล่อน

“ฉันเตือนเธอแล้วนะ”

“ราฮิม ราฮิม ราฮิม ราฮิม ราฮิม” หล่อนทวนชื่อนั้นซ้ำไปซ้ำมา
 ทำทนายอำนาจของเขา

“หยุดได้แล้ว” ชายหนุ่มขบฟันแน่นกว่าเดิม

“ราฮิม รา...” ปาณิศาเอ่ยพระนามไม่ทันได้จบอีกครั้ง หมัดลุนๆ
 ก็พุ่งเข้ากระแทกปากและจมูกของหล่อนอย่างจังจนหน้าหงายไป ยิ่งดีที่มัน
 ไม่แรงขนาดทำให้เลือดกำเดาไหลย่อยออกมา

“โ๊ย! โ๊ยบ้า” หญิงสาวตวาดหลังจากตั้งสติจากความตกตะลึงได้แล้ว

“เอ่อ...ผม...” เขารู้สึกเสียใจที่ทำรุนแรงด้วยอารมณ์ชั่ววูบ

“แกต่อยฉัน แกมันไ้หน้าตัวเมีย ต่อยผู้หญิงได้ลงคอ”

แต่คำพูดของหล่อนทำให้เขาเปลี่ยนใจ พ่าห์มียกกำปั้นขึ้นอีกครั้งเพื่อ
 ทุบหล่อน “จะเอาอีกหรือยังง”

“ว้าย!” ปาณิศาริเบเอามือปิดหน้าด้วยความกลัว “ไม่แล้วจ๊ะ”
 “ดี” เขายิ้มอย่างผู้มีชัย “ถ้าอย่างนั้นก็ไปกันได้แล้ว ยืนมือมา”
 “จะทำอะไรฉันอีก”

“บอกให้ยืนมือมาก็ยืนมาเถอะน่า” เขาตวาดจนหล່อนสะตุ้ง ยอมยืนมือมาให้ด้วยความตกใจ ฟาห์มีใช้เชือกเส้นเดิมมัดข้อมือทั้งสองของหล່อนอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นก็ดึงผ้าเช็ดหน้าของตัวเองออกมาพันรอบเชือกที่จะต้องสัมผัสกับข้อมือของหล່อนเพื่อบรรเทาความเจ็บปวดให้

“ไปกันได้แล้ว เราเสียเวลามากแล้ว” ชายหนุ่มหันหลังแล้วดึงเชือกนำหล່อนกลับไปตามทางเดินที่เข้ามาเมื่อคืนนี้

“เดี๋ยวสิ แล้วเสื้อผ้าของฉันล่ะ” ปาณิศากหันกลับไปมองกองเสื้อผ้าของตัวเองด้วยความอาลัย

“ทิ้งเอาไว้อย่างนั้นแหละ มันขาดหมดแล้ว เดี่ยวถึงที่פקฉันจะหาให้ใหม่” เขากล่าวโดยไม่หันมามองแล้วลากตัวหญิงสาวกลับสู่โลกภายนอกอีกครั้งหนึ่ง

แสงตะวันเริ่มจับที่ขอบฟ้าไกลแล้ว อากาศของทะเลทรายยามเช้ายังคงความหนาวเย็นไว้หลังจากผ่านคำคืนอันหนาวเหน็บมายาวนาน ฟาห์มีมองไปรอบๆ ตัว เขาไม่เห็นสัตว์เลี้ยงดูใจอยู่ในบริเวณนี้เลย ชายหนุ่มจึงผิวปากเรียก เสียงของเขาดังก้องสะท้อนไปมาอย่างน่าประหลาด

ในที่สุดเจ้าอูฐที่ชื่อลัสตั๊กก็ปรากฏกายขึ้นที่เส้นขอบฟ้า ร่างของมันเงาดำมืดเมื่อดวงอาทิตย์สีแดงอยู่ด้านหลัง มันวิ่งเหยาะๆ อย่างสง่างามกลับมาหาเจ้านายของมันอย่างว่าง่ายราวกับรู้ภาษามนุษย์ก็ไม่ปาน

อะห์สวมผ้าคลุมเดินไปตามทางเท้าริมถนนสู่ไซน์เพียงเดียวดาย ความหนาวเหน็บยามเช้าทำให้เขาต้องกระชับผ้าคลุมให้แน่นขึ้นเพื่อบรรเทาความหนาว ชายหนุ่มมาหยุดยืนที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ประตูรั้วเหล็กทาด้วยสีฟ้าตัดโค้งเป็นรูปดวงเดือนและดวงดารา

ชายหนุ่มล้วงมือเข้าไปในเสื้อคลุมแล้วดึงของสีน้ำตาลออกมา เขาดึงหนังสือพิมพ์หลายฉบับที่ม้วนรวมกันเป็นก้อนเตี้ยออกมาจากตู้รับหนังสือพิมพ์แล้วยัดเจ้าชองนั้นเข้าไปแทนที่

เขาหันหลังให้แก่ประตูรั้วสีฟ้านั้นแล้วจัดการแกะมัดหนังสือพิมพ์ออก เมื่อชายหนุ่มค้นหาฉบับที่ต้องการพบแล้วก็โยนฉบับที่เหลือลงในถังขยะข้างทาง เขาพบหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นหนีบเอาไว้ใต้รักแร้ก่อนจะเดินหายลับไปในเงามืดของยามเช้า

เจ้าชายราฮิมกลับเข้าสู่ห้องบรรทมแล้วแต่งพระองค์ใหม่ด้วยชุดทะมัดทะแมง ทรงรีบร้อนออกจากห้องทันทีที่เรียบร้อย แต่พระองค์ก็ต้องหยุดชะงักเมื่อเกือบปะทะกับร่างของชายสูงอายุที่หน้าประตู

“จะออกไปไหนหรือราฮิม”

“เสด็จพ่อ” เจ้าชายหนุ่มเอ่ยออกมาด้วยความคาดไม่ถึง “เสด็จมาถึงที่นี่ ไม่ทราบว่ามีอะไรให้กระหม่อมรับใช้หรือพะยะค่ะ”

“พ่อเพียงอยากคุยกับเจ้าเท่านั้น” พระราชาธิบดีทรงพระดำเนินผ่านเจ้าชายเข้าไปในโถงรับแขกของห้องบรรทม แล้วประทับลงบนโซฟารับแขกสิ่งข้าง

พระวรกายอันแข็งแรงบึกบึนของพระองค์ทำให้โซฟาตัวนั้นดูเล็กไปถนัดใจ ก่อนเกิดการปฏิวัติ พระราชาธิบดีทรงเคยดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดของอัลซาฮาร์ห์มาก่อน จึงไม่น่าแปลกใจเลยว่าทำไมพระวรกายของพระองค์จึงองอาจดุจตั้งทหารกล้าแม้อายุอานามก็ปาเข้าไปห้าสิบปีแล้ว

เจ้าชายหนุ่มทรงดำเนินไปประทับเคียงข้างพระราชาธิบดี “ทรงมีเรื่องอันใดจะรับสั่งกับกระหม่อมหรือพะยะค่ะ”

“เจ้ายังไม่ตอบคำถามของพ่อเลย” ตรัสเสียงราบเรียบ “เจ้าจะออกไปไหน”

“เอ่อ...กระหม่อม...จะออกไปตามหาคู่มั้นของกระหม่อมพะยะค่ะ”

“เจ้าลืมนไปแล้วหรือว่าวันนี้เป็นวันสำคัญเช่นไร”

“วันนี้พระราชธิดาดีแห่งบาฮาฮาดัวร์จะเสด็จมาพะยะค่ะ”

“แล้วเจ้าควรทำอย่างไร” พระสุรเสียงของพระราชธิดาดีเข้มข้นเป็น

ลำดับ

“เอ่อ...เตรียมการต้อนรับพะยะค่ะ” ผิดกับพระสุรเสียงขององค์
รัชทายาทที่ค่อยๆ อ่อนลงตามลำดับ

“เป็นอันว่าเราเข้าใจตรงกัน ฉะนั้นลืมนเรื่องผู้หญิงคนนั้นไปเสีย”

“แต่เสด็จพ่อ เธอเป็นคู่มั้นของกระหม่อมนะพะยะค่ะ” ทรงทัดทาน

“พ่อไม่เห็นว่าคุณผู้หญิงคนนั้นจะสำคัญไปกว่าพระราชธิดาดีแห่งบา-
ฮาฮาดัวร์เลยสักนิด พ่อไม่เห็นด้วยกับการหมั้นครั้งนี้ตั้งแต่แรกแล้ว และก็ไม่
คิดว่าประชาชนจะเห็นด้วยกับเจ้า ยิ่งถ้าพวกเขารู้ว่าพวกอัลฟาห์มียาห์จับตัว
หล่อนไปแล้วละก็ พ่อก็ยังไม่เห็นทางที่พวกเขาจะยอมรับหญิงที่ไม่บริสุทธิ์
มาเป็นราชินีของพวกเขาเลย”

“แต่พวกมันจับตัวเธอไปเพียงเพื่อต้องการต่อรองกับเราเท่านั้น”

“จู่ๆ ราฮิมเอ่ย เจ้าคิดว่าหญิงสาวสวยที่มีดวงตาแพรวพราวอย่าง
นั้น เมื่อเข้าไปอยู่ในกลุ่มผู้ก่อการร้ายที่มีแต่พวกทิวกระหายแล้ว หล่อนจะ
เหลือความบริสุทธิ์กลับมาถึงเจ้าหรือ”

“กระหม่อมไม่สน” ทรงเอ่ยอย่างเด็ดเดี่ยว “ไม่ว่าเธอจะกลับมาใน
สภาพใดก็ตาม”

“แต่ประชาชนจะไม่คิดอย่างเจ้า” พระราชธิดาดีทรงให้เหตุผลอย่าง
ใจเย็น

“เราปิดเรื่องนี้ไม่ให้ใครรู้ก็ได้พะยะค่ะ” เจ้าชายหนุ่มเสนอ

“เห็นท่าเรื่องนั้นคงเป็นไปได้แล้วกระมัง”

เมื่อตรัสจบก็ทรงหยิบรีโมตควบคุมโทรทัศน์ขึ้นมาแล้วกดปุ่มพาว-
เวอร์ ภาพจากจอแอลซีดีขนาดใหญ่วางวบบนในหน้าโต๊ะ ทรงกดปุ่มเลือก

ช่องไปจนพบสิ่งที่ต้องการ

ชายอาหรับในชุดสูทสีเข้มปรากฏขึ้นพร้อมเครื่องหมายของสถานี
เบื้องหลัง

“เมื่อเช้านี้กลุ่มผู้ก่อการร้ายอัลฟาห์มียาห์ได้ส่งเทปม้วนหนึ่งมาถึง
หัวหน้าฝ่ายข่าวของทางสถานี เทปม้วนนี้เป็นภาพการแถลงการณ์ของ
ฟาห์มี หัวหน้ากลุ่มอัลฟาห์มียาห์ เกี่ยวกับเหตุระเบิดที่หน้าโรงแรมอัลลียาห์
และการลักพาตัวพระคู่มั่นของเจ้าชายราฮิม เราจะไปชมภาพนั้นพร้อมๆ
กันครับ”

ภาพของชายหนุ่มที่มีหนวดเครายาวรุงรังและผมเผ้ายุ่งเหยิงปรากฏ
ขึ้น เบื้องหลังคือเงินทรายซึ่งมีมากมายในทะเลทรายซาฮาราอันเป็นแหล่ง
กบดานที่กว้างใหญ่ของเขา ตลอดหลายปีที่ผ่านมาไม่เคยมีทหารหรือตำรวจ
นายใดล่วงรู้ถึงที่หลบซ่อนของเขาได้เลยแม้จะใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยขนาด
ไหนก็ตาม

“อัสลามูออลัยกุม พี่น้องชาวอัลซาฮาบ์ทุกท่าน การระเบิดที่หน้า
โรงแรมอัลลียาห์อยู่ในความรับผิดชอบของผมเอง” ฟาห์มียิ้มผ่านเคราจด
คำของเขา

“นั่นคือการลงโทษต่อพวกนอกรีตและกลุ่มบุคคลที่ยินยอมให้พวก
มันเข้ามาทำลายดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ผมไม่อาจยินยอมให้
อารยธรรมอันเสื่อมโทรมในด้านศีลธรรมของชาวตะวันตกมาทำลายความ
สวยงามของอัลซาฮาบ์ลงไปได้ ผมขอให้ผู้รับผิดชอบทั้งหลายจงปฏิบัติตาม
ที่ผมเรียกร้อง”

“มันต้องการอะไรกันแน่” เจ้าชายหนุ่มเอ่ยแทรกขึ้น

“ข้อที่หนึ่ง ขอให้กองทัพแห่งสหรัฐอเมริกาจงถอนกำลังออกไปจาก
ดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์นี้ภายในหนึ่งเดือน ข้อที่สอง ขอให้พระราชาธิบดีและ
พระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ที่ยินยอมให้พวกนอกรีตเข้ามาเหยียบย่ำ
ดินแดนของพระเจ้าเป็นเจ้า จงสละตำแหน่งและนครเทศตัวเองออกจากดินแดน

อัลซาฮาร์พร้อมๆ กับกองทัพนอกรีตของชาวตะวันตก ถ้าหากยังไม่ยอมทำตาม เราจะสังหารพระคู่มื้มของเจ้าชายราฮิมทันทีที่เส้นตายมาถึง”

แล้วภาพในชุดความหวิวของปาณิศาจากภาพยนตร์เรื่องหนึ่งที่ปรากฏขึ้นแทนใบหน้าของฟาร์มี มันเป็นการจ้องใจตอกย้ำถึงความฉาวของราชวงศ์ที่ชายหนุ่มต้องการให้ประชาชนเข้าใจว่า รัชทายาทของพวกเขาได้หุ้มหมามายกับหญิงที่ไม่ควรเป็นราชินีของชาวอัลซาฮาร์เลยแม้แต่นิด

“มันจะมากไปแล้ว” เจ้าชายราฮิมทุบโตะดังลั่น

พระราชอาชิตีทรงปิดโทรทัศน์แล้วเอื้อมพระหัตถ์ไปแตะพระอังสาของพระโอรส “ที่นี่เจ้าเข้าใจหรือยังล่ะว่าจะต้องทำอะไร”

“แต่กระหม่อมก็ยังคงยืนยันคำเดิม กระหม่อมต้องการไปหาปารีสให้พบ และแต่งงานกับเธอ”

“เจ้านี่มันดื้อด้านเหมือนแม่ของเจ้า” ทรงตวาดอย่างเหลืออด “พ่อไม่อนุญาตให้เจ้าออกไปไหน จนกว่าจะมีคำสั่งจากพ่อ”

“แต่เสด็จพ่อ...” ทรงพยายามคัดค้าน

“ไม่ต้องพูดแล้ว” พระราชอาชิตีหันไปทางประตูห้องบรรทมแล้วตะโกน “ทหาร”

ทหารรักษาพระองค์นายหนึ่งวิ่งเข้ามาด้วยท่าทางซึ่งขึงแล้วทำความเคารพผู้สูงศักดิ์ทั้งสองพระองค์

“นับจากบัดนี้เป็นต้นไป ถ้าไม่มีคำสั่งจากฉัน ห้ามมิให้เจ้าชายราฮิมออกจากพระตำหนักเป็นเด็ดขาด ผู้ใดปล่อยยให้เจ้าชายออกไปมีโทษถึงประหารชีวิต”

“เสด็จพ่อ” เจ้าชายหนุ่มทรงเอ่ยด้วยความตกตะลึงกับกระแสรับสั่งที่เด็ดขาด

พระราชอาชิตีทอดพระเนตรพระโอรสด้วยความรักอย่างเหลือล้น ทรงรักและเทิดทูนพระมารดาของพระองค์มากกว่าพระชายาองค์อื่นๆ ฉะนั้นจึงทรงต้องการให้เจ้าชายราฮิมได้ในสิ่งที่ดีที่สุด จนลืมนึกไปว่า

พระองค์ทรงต้องการอะไรมากกว่า พระราชาธิบดีถอนพระทัยก่อนจะทรง
ดำเนินออกจากห้องไป ^{ซึ่ง}ให้เจ้าชายราฮีมทรุดพระวรกายลงประทับอย่าง
ผิดหวังอยู่กับทหารรักษาพระองค์ตามลำพังในห้องพระบรรทมนี้เอง

๔

ฟาห์มีกระโดดขึ้นหลังอูฐทันทีที่มันมาถึง เขากะตุกบังเหียนให้มันออกเดินโดยไม่สนใจปาณิศาที่กำลังพยายามจะปีนขึ้นมา นั่งด้วยจนหล่อนล้มหายไปกับพื้นทราย หญิงสาวรีบลุกพรวดขึ้นด้วยเกรงว่าเขาจะลากหล่อนให้ไกลไปกับพื้นทรายเหมือนเมื่อวานอีก

“นี่แก” หล่อนวิ่งมาข้างๆ แล้วตะโกนเรียกเขา แต่สิ่งที่ได้รับกลับมาก็คือใบหน้าที่เฉยเมย “นี่จะให้ฉันเดินไปอย่างนี้น่ะหรือ”

ชายหนุ่มหันมามองพร้อมรอยยิ้มเยาะ “คุณเป็นคนเลือกเองแล้วจะมาบ่นหาอะไรอีกล่ะ”

“อย่างน้อยแกก็น่าจะแสดงความเป็นสุภาพบุรุษหน่อย คนที่ควรนั่งบนหลังอูฐให้แกจงไปนะคือฉันต่างหาก”

“ไร้สาระ” ฟาห์มีหัวเราะหึๆ ในลำคอ “คุณคิดว่าคุณเป็นใคร”

“ฉันก็เป็นพระ...” หญิงสาวหยุดพูดไปตั้งๆ เหมือนเพิ่งจะคิดได้ว่าขึ้นพูดออกไปอาจโดนทำร้ายอีกก็เป็นได้ เมื่อเห็นแววตาของเขาที่หันมามองทันทีที่หล่อนเกือบจะหลุดปากไป “เอ่อ...ฉันเป็นผู้หญิงนะ ให้เกียรติกัน

บ้างสิ”

“ผู้หญิงอย่างคุณนะเธอ” เขาหัวเราะเยาะเบาๆ ก่อนจะบังคับเจ้าอุฐุ แสนรู้ให้เดินต่อไปโดยไม่สนใจหญิงสาวอีก

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ จนแสงแดดเริ่มแผดจ้าขึ้นทุกที ถึงแม้ว่าปาณิศา จะสวมแค่ผ้าคลุมเพียงอย่างเดียว แต่การที่ไม่เคยเดินทางไกลในสถานที่ ร้อนเช่นนี้ก็ทำให้หล่อนเหนื่อยอ่อนกว่าที่ควรจะเป็น ปาณิศารู้สึกได้ถึง เหงื่ออาบที่ไหลอยู่ทั่วร่างกาย ลำคอเริ่มแห้งผาก ริมฝีปากเริ่มแห้งแตกขึ้นมา แล้ว

“นี่นายนะ” ปาณิศาทะโกนเรียก หล่อนไม่มีแรงจะวิ่งตามไปประกบข้างๆ เขาแล้ว เพียงแค่เดินรักษาระยะไม่ให้เชือกดึงหล่อนล้มไถลไปก็แทบ จะยากมากแล้วในตอนนั้น “ฉันหิวน้ำ”

พาที่มีไม่หันมามองหล่อน แต่หยิบกระติกน้ำโยนกลับไปด้านหลังโดยไม่สนใจว่ามันจะไปตกลงตรงไหน และก็เหมือนฟ้าจะกลับแก้งหญิงสาว ผู้เอาแต่ใจตัวเอง กระติกน้ำจึงหล่นตุ๊บลงกลางใบหน้าของหล่อนจนถึงกับ ทำให้ล้มฟูบลงไปนอนกองอยู่กับพื้น

เสียงกระตักกระแทกกับใบหน้าของปาณิศาดังพอที่จะทำให้พาที่มี หันมาได้ เขามองหญิงสาวที่นอนกองอยู่กับพื้นด้วยความตกใจ ชายหนุ่ม กระโดดพรวดลงจากหลังอุฐุแล้วตรงเข้าประคองหล่อนทันที

“นี่คุณ” เขาตบแก้มหล่อนเบาๆ แต่หล่อนก็ได้แต่ถอนหนึ่งไม่ไหวดึง “อะไรกัน โดนแค้นนี้ถึงกับสลบเลยเธอ คุณ...คุณ...คุณ”

“เฮ้อ ผู้หญิงนี่น้ำ” พาที่มีสายศิระชะก่อนจะอุ้มหล่อนขึ้นแล้วเดินกลับไป ที่อุฐุ เขาวางหล่อนบนหลังของมันแล้วกระโดดขึ้นไปโอบหญิงสาวไว้ใน อ้อมแขนเหมือนเมื่อคืนนี้

เมื่อปาณิศานั่งอิงกับอกของพาที่มีแล้วก็หรีตาขึ้นมาแอบมองเขาและ ยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ หญิงสาวพบว่าวิชาการแสดงที่ได้ฝึกฝนมาตลอดหลายปี นั้นจะมามีประโยชน์เอาที่ไหนตอนนี้อย่าง หลังจากนั้นก็หลับตาพักผ่อน

ให้สมกับที่เหนื่อยมาตลอดช่วงเช้าอย่างสบายใจ

ในอ้อมกอดของผู้ก่อการร้ายหนุ่ม ปาณิศากลับริฐีก็อบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก มัดกล้ามเนื้อที่หน้าอกเขาแข็งแกร่งน่าสัมผัส ท่อนแขนที่ดูจะใหญ่กว่าท่อนขาของหล่อนก็น่าขบกัดเสียวเสียวเกิน รูปพรรณภายนอกที่ดูสกปรกทำให้หล่อนคิดไปว่ากลิ่นกายของเขาคงจะเหม็นไปตามลักษณะอันมอซอสนั้น แต่เมื่อใกล้ชิดเขาขนาดแนบเนื้อกัน ปาณิศากลับริฐีก็ได้กลิ่นหอมแปลกๆ ผสมผสานอยู่กับกลิ่นเหงื่อของเขา ซึ่งมันช่างน่าเฝ้าฝันจนนึกไม่ถึง

หญิงสาวเริ่มหลงใหลอ้อมกอดของเขามากขึ้นทุกขณะของการโยกย้ายของเจ้าอูฐ ในที่สุดหล่อนก็เคลิ้มหลับไปจริงๆ อย่างมีความสุขในอ้อมแขนอันอบอุ่นและทรงพลังนั่นเอง มันน่าจะเป็นอ้อมแขนที่สามารถปกป้องหล่อนเอาไว้จากอันตรายทั้งหลาย ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ถ้าเขาไม่บังเอิญเป็นผู้ก่อการร้ายที่จับตัวหล่อนมา

สำหรับพาทิมี่ นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่ปาณิศามาอยู่ในอ้อมกอดของเธอ กลิ่นกายของหญิงสาวยังคงหอมกรุ่นเหมือนดังเมื่อคืนวานไม่สร้างซากลิ้นของหล่อนที่ผนวกกับน้ำผสมลาเวนเดอร์ที่เขาเช็ดให้เมื่อคืนมันช่างหอมพุ่งจู่ใจเสียวเสียวเกิน เนื้อหนังอันสมบูรณ์และนุ่มนวลของหล่อนซุกบดเบียดกับบอกลั่นแฉ็งแกร่งของเขา ทำให้เขารู้สึกได้ถึงความต้องการที่ไม่เคยได้สัมผัส

เมื่อเขาเปลอใจกระชับวงแขนด้วยความต้องการกกกอดหล่อนเอาไว้ให้นานที่สุด ชายหนุ่มจึงเริ่มตระหนกถึงอันตรายของผู้หญิงคนนั้นขึ้นมาทันที พาทิมี่หันใจว่าหล่อนอาจจะทำให้เขาต้องเจ็บปวดใจและทุกข์ทรมานกับการที่จะไม่มีร่างกายของหล่อนอยู่ในอ้อมอกของเขาในสักวันหนึ่ง

ปาณิศารู้สึกตัวตื่นขึ้นเมื่อความร้อนยามเที่ยงวันเริ่มก่อความรำคาญให้ เนื้อนวลที่สัมผัสกับแผ่นอกอันกว้างใหญ่ของเขาก่อให้เกิดหยาดเหงื่อจนชุ่มและไปทั่วแผ่นหลัง หล่อนลืมนึกตามองพยับแดดที่เต็นท์เราะยิบระยับ

เพราะความร้อนเบื้องหน้า ไม่รู้ว่าตัวเองกลับไปนานเท่าไร แต่ไม่ว่ามันจะนานแค่ไหน ภาพเบื้องหน้าก็ไม่อาจเปลี่ยนจากท้องทะเลแห่งทรายอันกว้าง เป็นอย่างอื่นไปได้เลย

เสียงควมมำดั่งแว่วมาแต่ไกล และยิ่งกระชั้นเข้ามาเรื่อยๆ แต่เจ้าอูฐตัวที่หล่อนั่งอยู่ก็ยังคงเดินไปอย่างเชื่องช้าราวกับว่าไม่มีอะไรผิดปกติ

ม้าสามตัววิ่งแซงอูฐของฟาห์มีไปดักทางอยู่ข้างหน้า พวกเขาล้วนแต่งกายด้วยชุดทหารสีเขียวของอัลซายาห์ ปาณิศาศึกข์มกั้วัง พวกเขาหามาช่วยแล้ว หล่อนจะได้กลับไปที่พักเพื่อชำระล้างร่างกายที่สกปรกนี้เสียที และหล่อนก็จะได้พบเจ้าชายราฮิมอันเป็นที่รักอีกครั้งหนึ่ง

“อย่าส่งเสียงเป็นอันขาด” ฟาห์มีกระซิบพร้อมๆ กับที่มีดปลายแหลม ถูกล้วงเข้ามาทางชายผ้าคลุมผ่านเรือนร่างเปล่าเปลือยของหล่อน มาจ่ออยู่ที่พวงแก้มซึ่งแดงก่ำด้วยไอแดด ไม่มีใครเห็นมีดเล่มนี้ด้วยเหตุว่ามันถูกผ้าคลุมที่คลุมทั่วทั้งร่างจนเห็นเพียงลูกตาของหล่อนปกปิดอยู่

“ฉันจะร้อง แกจะต้องถูกจับ” ปาณิศาศึกข์มตอบเขาอย่างไม่เกรงกลัว

“นั่นมันหลังจากที่ฉันกรี๊ดไปหน้าเธอจนเสียโฉมแล้วต่างหาก ลองคิดดูสิ ดาราสาวที่มีรอยแผลเป็นบนใบหน้ายังมีใครมาจ้ำจี้หรือเปล่า”

หญิงสาวถึงกับตกตะลึงกับคำขู่ของเขา และเชื่อแน่ๆว่าเขาจะทำเช่นนั้นจริงๆ บาดแผลทั่วร่างและรอยฝ่ามือบนใบหน้าเป็นเครื่องยืนยันได้เป็นอย่างดี

“และที่สำคัญ” เขาหัวเราะในลำคอ “ไอ้ราฮิมมันจะยังรักเธอหรือเปล่า ถ้าเธอกลายเป็นนางอัปลักษณ์ไปด้วยน้ำมือของฉัน”

“อย่านะ” หญิงสาวผีนกระซิบห้ามเขา

“ถ้าอย่างนั้นก็เสียบเอาไว้”

ในที่สุดอูฐก็เดินไปหยุดตรงหน้าของทหารม้าทั้งสามที่ยืนเรียงรายขวางทางอยู่

“อัลลามูออลัยกุม” ฟาห์มีทักทายอย่างใจเย็น

“อัลลามูออลัยกุม” ทหารนายหนึ่งเอ่ยตอบ “เจ้าสองคนจะเดินทางไปไหนกัน”

“ไปพบพระอัลลอฮ์ครับนายท่าน”

“เอ...ทำไมเจ้าถึงกล่าวเช่นนั้น” นายทหารถามด้วยความสงสัย

“ข้าและภรรยาติดเชื้อเอเดส และกำลังจะตายในไม่ช้า เรากำลังพยายามเดินทางกลับสู่บ้านเกิดเพื่อรอคอยความตายอย่างสงบ”

ปาณิศาไม่เข้าใจคำสนทนาระหว่างชายทั้งสอง แต่หล่อนสังเกตเห็นว่าทหารทั้งสามนายนั้นทำหน้าที่เหยเกร็งเกียจหล่อนและฟาห์มีอย่างออกนอกหน้า

“ข้าขอดูหน้าพวกเจ้าสักหน่อยได้ไหม” นายทหารเอ่ยขึ้น

“อย่าเลยครับ แผลเป็นของพวกเราจะทำให้ท่านสะอิดสะเอียนเปล่าๆ” ชายหนุ่มยังคงตอบอย่างใจเย็นราวกับว่ามันเป็นเรื่องจริง

หญิงสาวเห็นทหารคนทางซ้ายชักม้าเข้าไปใกล้คนตรงกลางแล้วกระซิบบกระซิบกัน หล่อนภาวนาว่าให้พวกเขาระแคะระคายอะไรบ้าง

“ข้าขอดูหน่อยเดียว พวกเรากำลังตามหาคนอยู่ ถ้าพวกเจ้าไม่ใช่ข้าก็จะมีเรื่องพวกเจ้าเอาไว้อีก”

ไม่มีประโยชน์จะต้องใช้ไม่นานอีกต่อไปแล้ว ทุกคนในอัลซาฮาห์รู้จักใบหน้าของเขาดี ถ้าเขาเปิดผ้าคลุมหน้าออกก็เท่ากับว่าจะต้องถูกรุมจับอย่างแน่นนอน ฟาห์มีรู้ดีว่าการจู่โจมโดยที่ศัตรูยังไม่ปักใจเชื่อว่าเขาคือผู้ต้องสงสัยดูจะเป็นทางเอาตัวรอดได้ดีที่สุดในขณะนี้

เขาถอนปลายมือออกจากแก้มของปาณิศาแล้วส่งมันออกไปปักที่ลูกกระเดือกของนายทหารคนตรงกลางทันที ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก หญิงสาวรู้สึกที่ตัวเองกำลังร่วงลงจากหลังอูฐ เสียงปืนแผดก้องดัง

ลูกกระสุนเดียวปลายผ้าคลุมหล่อนจนขาดเล็กน้อย

ร่างของฟาห์มีและปาณิศากระแทกกับพื้นทราย หญิงสาวหลับตา

สนิทด้วยความกลัว เสียงปืนสองนัดระเบิดขึ้นข้างหูของหล่อนจนแก้วหูแทบแตกเป็นเสียงๆ

พระคู่มั่นสาวลืมหูลืมตาขึ้นเมื่อเสียงปืนสงบลง หล่อนหันไปหาฟาห์มีด้วยความเอ็นท้วงอย่างลืมหูลืมตา แต่กลับพบว่าเขานอนยิ้มอย่างสบายอารมณ์อยู่ด้านหลังของหล่อน หญิงสาวจึงรีบหันกลับไปมองตรงที่นายทหารทั้งสามเคยอยู่ ร่างของพวกเขาอนอกรองกันอยู่ตรงนั้นเอง ส่วนเจ้าม้าทั้งสามตัวก็วิ่งเตลิดไปจนไกลแล้ว

“น่าเสียดายม้า” ชายหนุ่มส่ายหัวแล้วยันกายลุกขึ้นเดินไปยังศพ

“แกมันคนเลือดเย็น” หญิงสาวดำไล่อหลังไป พลางมองดูเขาเดินไปดิ่งมิดที่ที่เคยเกือบกรีดแก้มของหล่อนออกมาจากคอหอยของนายทหารคนหนึ่ง

“ฉันไม่ข่ามัน มันก็ข่าฉัน” ฟาห์มีใช้เท้าเขี่ยร่างทหารให้นอนหงายขึ้นแล้วค้นหาอะไรอุ่นๆไปหมด

“นั่นจะขโมยของเขไปอีกหรือไงกัน”

“ขโมยเหวอ” ชายหนุ่มหันมามองหญิงสาว “พวกมันต่างหากเล่าที่เป็นขโมย”

“ซีโก้ง เห็นชัดๆ อยู่ว่าพวกเขาเป็นทหาร” หล่อนลุกเดินมาใกล้เขาแต่ก็ต้องผงะไปเมื่อเห็นสภาพศพและกองเลือดสดๆ

“โอ้คุณ สมัยนี้นะใจรักกับตำรวจหรือทหารมันแยกกันไม่ออกหรอก” ฟาห์มีล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อพร้อมกับดิ่งเหรียญทองออกมากำมือหนึ่ง

“ทองนี่” ปาณิศาเบิกตากว้าง

“แสดงว่าทางที่พวกมันมาจะต้องมีกองคาราวานอยู่แน่ๆ แล้วพวกมันก็รื้อได้เอามาได้ขนาดนี้”

“แกมีหลักฐานอะไรมาปรับปรำพวกเขา” หญิงสาวไม่ยอมแพ้

“นี่ถ้าคุณยังไม่รู้เรื่องประเทศที่คุณกำลังจะต้องมาปกครองแล้วละก็

ผมจะบอกอะไรให้ฟัง” ชายหนุ่มยัดเหรียญทองทั้งกำเข้ากระเป๋ากำมะหยี่ข้างเอว

“ตั้งแต่พระราชพิธีโสมหาเหม็ดขึ้นครองราชย์ การเมืองก็ตกอยู่ภายใต้เงื้อมมือของเขาจนหมด เชื้อพระวงศ์ต่างได้ดิบได้ดีไปตามๆ กัน อธิปไตยกรมตำรวจเอเย่ รัฐมนตรีกระทรวงต่างๆ เอเย่ การผูกขาดด้านการค้าเอเย่ การคอร์รัปชันทำกันอย่างไม่เกรงกลัวใคร พอหัวหน้านั้นเป็นชะอย่างนั้นพวกนายตำรวจนายทหารก็เลยต่างฉวยโอกาสตัดกวางเอาจากประชาชนตาตาๆ ก็อย่างที่เห็น ทองพวกนี้คงถูกรีดไถมาจากกองคาราวานที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้านี้”

“ฉันไม่เชื่อแก” ปาณิศาเซ็ดใส่

“เสียดายที่เราอยู่รอพวกเขาเพื่อยืนยันคำพูดของผมไม่ได้ เราต้องรีบไปจากที่นี่ ไม่อย่างนั้นพวกมันคงได้แห่กันมาอีกแน่ๆ” ฟาห์มีรีบเดินไปสำรวจเจ้าอุลลู่ดูใจว่าเป็นอะไรหรือเปล่าเพื่อเตรียมพร้อมเดินทาง

“อะไรกัน พ่อคนมีคุณธรรม นี่หมายความว่าแกจะเก็บทองพวกนั้นเอาไว้เองหรือ” หญิงสาวเดินพรวดเข้าไปต่อว่าเขา

“เออละ คราวนี้ผมจะให้โอกาสคุณอีกครั้ง” ชายหนุ่มหันมาเผชิญหน้ากับหล่อน “จะขึ้นอุลลู่กับผมหรือจะเดินไปเลือกเอา”

ฟาห์มีกระโดดขึ้นไปบนหลังอุลลู่ทันทีแล้วก้มลงมองหญิงสาวเพื่อรอคำตอบ ปาณิศาค้อนใส่เขาแล้วยืนกอดอกเหมือนจะลองพยายามท้าทายอำนาจของเขาดูอีก

“จะขึ้นหรือไม่ขึ้น” เขาตวาด

“ขึ้นๆ” ปาณิศาตกใจทะเล้งพรวดขึ้นไปนั่งบนหลังอุลลู่อย่างรวดเร็ว จนฟาห์มีประหลาดใจ เพราะไม่เคยเห็นใครกระโดดขึ้นอุลลู่ได้รวดเร็วเท่าหล่อนมาก่อน

ฟาห์มีโอบกอดปาณิศาเอาไว้ทันทีที่หล่อนเข้าสู่อ้อมอกของเขา ก่อนจะก้มกระซิบที่ข้างหู “เรื่องทองนะ ผมรับประกันกับคุณได้เลยว่ามันจะ

กลับไปถึงมือเจ้าของก่อนพระอาทิตย์ตกในวันพรุ่งนี้”

หลังจากเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในห้องบรรทม เจ้าชายราฮิมก็ทรงยกหูโทรศัพท์ขึ้นทันทีโดยไม่รอให้มันดังเป็นครั้งที่สอง

“เป็นยังไงบ้าง พบตัวปารีสหรือยัง”

“ยังไม่พบพะยะค่ะ” เสียงจากปลายสายตอบกลับ “แต่ก็ได้เมาเสมาบ้างพะยะค่ะ”

“อะไร”

“เราพบศพทหารม้าลาดตระเวนในซาฮาราห่างจากชายแดนอาห์ดา-ราห์ไปประมาณพันสองร้อยไมล์ คิดว่าน่าจะเป็นฝีมือของพาร์มีพะยะค่ะ”

“รีบค้นหาต่อไป ได้รับความคืบหน้ายังไงแจ้งให้ฉันทราบเป็นระยะเข้าใจไหม”

“พะยะค่ะ”

ทรงวางโทรศัพท์ลง แล้วเอนพระชนองอิงพนักอย่างอ่อนล้า พระเนตรเหม่อมองเพดานที่มีภาพจินตนาการของปาณิศาลอยเด่นอยู่ “ปานนี้เธอจะอยู่แห่งไหนนะ”

ทหารรักษาพระองค์นายหนึ่งเดินเข้ามาแล้วทำความเคารพ “ถวายพระพรพะยะค่ะ”

“มีอะไรหรือ” ทรงมองอย่างเฉยเมย

“พระราชอาชิตีเชิญเสด็จไปเตรียมต้อนรับพระราชอาชิตีแห่งบาฮาดัวร์พะยะค่ะ”

“อืม ฉันรู้แล้ว ออกไปรอข้างนอกก่อน ฉันขอแต่งตัวสักครู่” ทรงเอนพระชนองอิงพนักตามเดิมและโบกพระหัตถ์ไล่ นายทหารผู้นั้นให้ออกไป

พิธีต้อนรับพระราชอาคันตุกะแห่งบาฮาตัวร์จัดขึ้นอย่างสมพระเกียรติที่สนามบินแห่งชาติอาห์ดาราห์ เจ้าชายราฮิมจำต้องทรงยืนต้อนรับด้วยความยิ้มแย้มตามหน้าที่ของเจ้าบ้านที่ดี โดยที่ไม่ทรงรู้ว่าการเสด็จเยือนอัลซาสาร์ของพระราชอาคันตุกะแห่งบาฮาตัวร์ในครั้งนี้มีวาระซ่อนเร้นเพิ่มเติมขึ้นมาอย่างกะทันหัน

พระราชอาคันตุกะกับพระราชินีแห่งบาฮาตัวร์ทรงปรากฏกายและทรงพระดำเนินลงจากเครื่องบินพระที่นั่งพร้อมๆ กัน โดยมีหญิงสาวนางหนึ่งติดตามมาด้วย เธอคือเจ้าหญิงซาร์ราซาด มกุฎราชกุมารีแห่งบาฮาตัวร์นั่นเอง

เพียงทอดพระเนตรเห็นครั้งแรก เจ้าชายราฮิมก็รู้สึกว้าวเจ้าหญิงซาร์ราซาดช่างมีพระสิริโฉมงดงามหาใดเปรียบได้ พระเกศาสีทองถูกรวบตึงเอาไว้อย่างเรียบร้อย พระเนตรกลมโตสีฟ้ารับกับพระนาสิกงามโด่ง พระโอษฐ์เฝ้ายิ้มเหนือคางโค้งมน อีกทั้งพระจริยวัตรก็อ่อนช้อยสมกับเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นสูง

พระราชอาคันตุกะไม่หาเหตุทรงแสดงต้อนรับพระราชอาคันตุกะด้วยความสนิทสนม ก่อนจะหันมารับสั่งกับเจ้าชายราฮิมว่า “ดูเลเจ้าหญิงซาร์ราซาดให้ดีล่ะ”

“พะยะค่ะ” ทรงรับคำอย่างไม่เต็มใจนัก

ทั้งสองราชวงศ์ทรงพระดำเนินไปยังห้องจัดเลี้ยงรับรองภายในสนามบินที่ทันสมัยแห่งหนึ่งของโลก ท่ามกลางความชื่นชมของผู้ที่มารับเสด็จทั้งสองข้างทาง ผู้คนต่างพูดคุยกันถึงความเหมาะสมระหว่างองค์รัชทายาทของทั้งสองประเทศไม่ขาดปาก

“ดูเสด็จพี่จะไม่ค่อยสบายพระทัยเลยนะเพคะ” เจ้าหญิงผู้เลอโฉมเอ่ยทัก

“อะไรทำให้น้องหญิงคิดเช่นนั้นหรือ” ทรงหันมามองพระพักตร์อันหยาดยิ้ม

“รอยยิ้มของพระองค์เพคะ” ทรงตอบพร้อมรอยยิ้มที่ส่วยงามจนเจ้าชายราฮิมอดคิดไม่ได้ว่า ถ้าพระองค์ไม่ได้มีปาณिकाอยู่ในพระทัยแล้วละก็ คงจะต้องหลงรักเจ้าหญิงพระองค์นี้อย่างแน่นอน

“รอยยิ้มหรือ” ทรงทวนคำด้วยความสงสัย

“เพคะ ดูไม่มีชีวิตชีวา อิม...” ทรงตะพระตรรชนิที่พระหนุอย่างครุ่นคิดหาคำที่ตรงกับรอยยิ้มของเจ้าชายหนุ่ม “เหมือนกับว่ายิ้มตามหน้าที่อย่างนั้นละเพคะ”

“เห็นท่านองหญิงจะเป็นจิตแพทย์กระมัง ถึงได้ดูออกกว่าที่ยิ้มแบบไหนอย่างไร”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกเพคะ เพียงแต่ว่าเสด็จพี่ทรงแสดงออกมากไปหน่อยเท่านั้น ใครๆ ก็ต้องรู้เพคะ”

“เอาละ พี่ยอมแพ้” ทรงยกพระหัตถ์ทั้งสองขึ้นอย่างยอมจำนน

เจ้าหญิงทรงพระสรวลน้อยๆ อย่างน่าเอ็นดู “ว่าแต่เสด็จพี่มีเรื่องอะไรอยู่ในพระทัยหรือเพคะ เผื่อว่าหม่อมฉันอาจจะช่วยได้”

“ไม่มีอะไรหรอกจ๊ะ” ทรงส่ายพระเศียร

“ถ้าหม่อมฉันเดาไม่ผิด คงเป็นเรื่องที่พระคู่หมั้นถูกจับตัวไปหรือเปล่าเพคะ”

เจ้าชายหนุ่มหันมองด้วยความประหลาดพระทัยอีกครั้ง

“หม่อมฉันเห็นข่าวจากอัลจาซีรา” เจ้าหญิงไขข้อสงสัย “นายพาร์มีนี่เป็นใครเพคะ ช่างร้ายกาจเสียจริง”

“เป็นพวกผู้ก่อการร้ายที่ไม่เห็นด้วยกับการเปิดเสรีทางการค้ากับประเทศตะวันตกนะ” ทรงอธิบาย แต่ก็ปิดบังข้อมูลบางส่วนเอาไว้

“เอ...แต่หม่อมฉันว่าหน้าตาเขาคู่กันจังเลย แต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อน”

เมื่อทรงพระดำเนินถึงโต๊ะจัดเลี้ยง เจ้าชายราฮิมจึงเลื่อนพระเก้าอี้ให้เจ้าหญิงซาร์ราชาดประทับแล้วแทรกตัวประทับลงเคียงข้าง

“เขาเป็นข่าวแทบจะทุกวัน น้องหญิงคงได้เห็นจากไนโตรทัศน์กระมัง หมอฉันเฝ้าแต่ทำลายแล้วออกมาเรียกร้องต่างๆ นานา ลักวันพี่จะต้องจับมันให้ได้”

“หม่อมฉันจะเป็นกำลังใจให้ณะเพคะ ผู้ชายที่สังหารผู้หญิงได้ลงคอ หม่อมฉันว่าเขาสมควรตายแล้วละเพคะ” เจ้าหญิงเอียงพระคอคแล้วแย้มสรวลให้แก่เจ้าชายหนุ่ม

นี่เป็นครั้งที่สองของวันนี้ที่มกุฎราชกุมารมีใจเอนเอียงมาทางมกุฎราชกุมารีแสนสวยข้างพระวรกาย แต่ความคิดนั้นก็ถูกบดบังไปด้วยความสงสัยในพระดำรัสของเจ้าหญิง ทรงสงสัยอย่างเต็มกำลังกับคำว่า ‘สังหารผู้หญิงได้ลงคอ’ ทรงหมายถึงใครกัน แต่เจ้าชายหนุ่มก็มีได้ตรัสถามอันใดกับเจ้าหญิงอีกเลย

หลังจากเสวยพระกระยาหารเรียบร้อย พระราชาธิบดีโมฮาเหม็ดก็ทรงลุกขึ้นกล่าวต้อนรับพระราชอาคันตุกะอย่างยืดยาว ล้วนบรรยายถึงความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศที่เป็นบ้านใกล้เรือนเคียงกัน

“...และเพื่อให้ความสัมพันธ์ของทั้งสองประเทศแน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าจึงขอประกาศเรื่องอันเป็นมงคลต่อประเทศทั้งสอง นั่นคือพิธีหมั้นระหว่างเจ้าหญิงซาร์ราชาดา” ทรงผายพระหัตถ์ไปยังเจ้าหญิงแห่งบาฮาด้วร์

มกุฎราชกุมารีทรงลุกขึ้นยืนแล้วไปรอยิ้มให้แก่ทุกคนในงานอย่างงงวย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่พระองค์ไม่ทรงคาดคิดมาก่อน หรือนี้เป็นเหตุผลที่พระองค์ทรงโดนเรียกตัวด่วนจากเคมบริดจ์เมื่อเช้าวันนี้

“กับมกุฎราชกุมารแห่งอัลซายาห์ เจ้าชายราฮิม” พระราชาธิบดีผายพระหัตถ์ไปทางพระโอรสของพระองค์เอง

เจ้าชายหนุ่มทรงนั่งตะลึงงันทำอะไรไม่ถูก ก่อนจะหันไปทอดพระเนตรพระราชบิดาอย่างคาดไม่ถึง พระราชาธิบดีทรงถึถึงพระเนตรเตือนให้เขาลุกขึ้น เจ้าชายจึงทรงยืนขึ้นเคียงข้างกับเจ้าหญิงซาร์ราชาดาแล้วฉีกยิ้มอย่างเสียมิได้ นี่พระองค์กำลังถูกจับหมั้นทั้งๆ ที่มีพระคู่หมั้น

อยู่แล้วกระนั้นหรือ

แล้วพระดำรัสของเจ้าหญิงซาห์ราชาดก็กลับมานเวียนอยู่ในพระ-
มัตถลึงค์อีกครั้ง ‘ล้างหน้าผู้หญิงได้ลงคอ’ ผู้หญิงคนนั้นหมายถึงปาณิตา
อย่างนั้นหรือ